

DEN DANSKE *Stjerne* NR. 4
APRIL 1966
115. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4

APRIL 1966

115. ÅRG.

INDHOLD:

Vore tavse prædikener	71
Fra missionens præsidentskab	72
Opstandelsen	73
Deres største tragedie	75
The Spoken Word	77
Vor første og anden prøvestand	78
Månedens spørgsmål	80
Den danske missions historie	Midtersiderne
Hjælpeforeningen	81
Genealogisk Forening	82
Søndagsskolen	83
G.U.F.	86
Tempelrejserne i 1966	87
Primary	87
Præstedømmet	88
Kredslærerindernes Budskab	88
Personlige nyheder	89

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Vore tavse prædikener

af *Præsident David O. McKay*

Hvornår kommer vore chancer for at forkynde evangeliet ved forskrifter og ved eksempel? De kommer til os ved vore selskabelige sammenkomster, de kommer til os i politik, de kommer til os blandt vore forretningsforbindelser, på landet, ved alt hvad vi har med at gøre i livet, så forsvaret for sandheden burde komme af sig selv. Der vil måske aldrig komme en god anledning til at prædike for en stor forsamling om det gengivne evangelium. I sandhed,

»Det er måske ej i kampens gny,
ej ude på alfarsvej,
det er måske ej i rog og sky,
at Herren har brug for mig,
Men når han mig kalder ved sin ånd
til noget at gøre her,
da vil jeg lydigt fra denne stund
ham tjene i al min færd.«
(*Mary Brown*, sang nr. 159)

Når denne rolige, milde stemme kalder til udførelse af ens pligt, selv om den måske kan synes ubetydelig og udførelsen af den ukendt for alle undtagen for den pågældende selv og Gud, vil den, som siger ja, vinde en tilsvarende styrke. Lad mig fortælle et tilfælde:

En ung missionær var inviteret til et bryllup i et fremmed land, hvor to af hans bekendte blev forenet i ægteskabets bånd, og ceremonien blev udført af en præst i en anden kirke. Denne unge mand var det eneste medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blandt mere end hundrede gæster ved bordet i hotellet. Ved hver kuvert stod et vinglas, fyldt til randen, og også et glas vand.

Efter højtideligheden, da alle gæster sad på deres pladser, rejste præsten sig og sagde: »Nu vil jeg foreslå, at selskabet drikker på det nygifte pærs sundhed.«

Alle gæsterne rejste sig. Det ville være det mest korrekte, at den unge mand tog vinglasset. Han var missionær, han tilhørte Kirken, som forkynder Visdomsordet, åbenbaret direkte fra Gud til Profeten Joseph. Videnskaben har siden bevist, at det virkelig var et visdomsord. Han forkyndte dette, og indtil dette øjeblik havde han prøvet at efterleve det. Her var et tidspunkt, hvor han

kunne give efter, ingen ville vide det, ja, det syntes kun at ville være det mest korrekte; men han stod imod.

Nu var tiden kommet til at forsvare hans Kirke, og det var det han gjorde. Han tog glasset med vand, og nogle af hans nærmeste venner, som sad i nærheden, satte deres vinglas og fulgte hans eksempel, og mindst en halv snes vinglas blev stående urørte. Andre så det, og det gav en udmærket anledning til at tale med disse gæster om Visdomsordet.

Blev han ydmyget? Nej, han blev styrket. Blev gæsterne forlegne? Nej. Følte de sig fristet til at fordømme ham? Nej. Fordømmelsen erstattedes af beundring, som den altid bliver det hos intelligente og gudfrygtige mænd og kvinder.

Jeg beundrer også den rådgiver i et stavspræsidentskab, som ved en politisk forsamling, da der blev opfordret til at drikke på det pågældende partis sundhed og fremgang, lod sit champagneglas stå urørt.

Formanden kom hen til ham og sagde: »Du skålede ikke på vort partis succes. Er du ikke en af vore?«

Vor broder sagde: »Jo, jeg gjorde«. Formanden sagde: »Men dit champagneglas er urørt.«

»Jamen«, svarede rådgiveren, »ser du ikke, at vandglasset er tomt. Jeg drikker ikke champagne eller andre berusende drikke, men jeg er med jer i jeres ønsker om fremgang for partiet.«

Manden greb hans hånd og sagde: »Jeg beundrer din styrke til at efterleve dine principper.«

Det gør de altid. Den mest magtfulde prædiken er ofte den tavse prædiken i vore handlinger, som bekræfter hvad verden ved er vor tro.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Når vi nærmer os påsken, vender mine tanker sig med en følelse af dyb taknemmelighed mod en fuld erkendelse af det vidunderlige værk, vor Herre og Frelser udførte for os. Jeg er sikker på, at enten forstår vi ikke helt eller tænker ikke dybt nok over hele virkningen af Frelserens mission her på jorden og på Hans opstandelse for så vidt den har at gøre med vort eget liv. Hvis vi til alle tider var fuldstændig klar over disse ting, ville vi skønne mere på dem og vise denne påskønnelse ved at holde Hans befalinger.

Intet i hele frelsesplanen kan på nogen måde sammenlignes i betydning med den mest vidunderlige af alle begivenheder, vor Herres forsonings-offer. Det er den vigtigste af alle ting, som nogensinde er sket i hele skabelseshistorien; det er den klippegrund, som evangeliet og alle andre ting hviler på. Profeten Joseph Smith har sagt: »Alt hvad der vedrører vor religion, er kun tilleg til det.«

Læren om forsoningen omfatter, støtter og giver liv og kraft til alle andre lærdomme i evangeliet. Profeten skrev, da han berettede om synet i 76. afsnit, vers 40—42, i Lære og Pagter: »Og dette er evangeliet, glædesbudskabet, hvorpå rosten fra himlen har vidnesbyrd for os: At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helligøre og rense den for al uretfærdighed, for at alle, som Faderen har givet i hans magt og skabt gennem ham, kunne blive frelst ved ham.«

Frelse kommer på grund af forsoningen. Uden den ville hele frelsesplanen blive tilintetgjort, og hele formålet bag skabelsen og befolkningen af jorden ville blive til intet. Med den vil Faderens evige formål rulle fremad, formålet med skabelsen vil blive bevaret, frelsesplanen blive virkningsfuld, og menneskene vil have forvisningen om håb om den højeste ophøjelse herefter.

Kundskab om de to store sandheder er nødvendig for forståelsen af læren om forsoningen: 1. Adams fald, og 2. Vor Herres guddommelige sønneforhold.

Adams fald bragte åndelig og timelig død ind i verden. Åndelig død er at blive kastet ud fra Herrens nærhed og at dø, hvad angår retfærdige ting eller med andre ord Åndens ting. Timelig død eller

naturlig død er adskillelsen af legeme og ånd, idet legemet går tilbage til støvet, hvoraf det blev skabt, og ånden til en verden af ventende ånder for at vente på opstandelsens dag.

At forsone er at løskøbe, forløse, give oprejsning, betale straffen. På denne måde er Kristi forsoning bestemt til at løskøbe menneskene fra virkningerne af Adams fald, på den måde at både den åndelige og den timelige død bliver overvundet. Deres varige virkning bliver gjort til intet. Faldets åndelige død bliver erstattet med forsoningens åndelige liv, på den måde at alle, som tror og adlyder evangeliets lov, opnår åndeligt eller evigt liv — et liv i Guds nærhed. Faldets timelige død bliver erstattet af udødelighedens tilstand, som kommer på grund af vor Herres forsoning og opstandelse. Legemet og ånden, der blev adskilt ved den naturlige død, bliver genforenet i udødelighed for aldrig mere at blive adskilt igen.

Udødelighed kommer som en fri gave, udelukkende på grund af Guds nåde, uden retskafne gerninger. Evigt liv er belønningen for lydhed mod evangeliets love og ordnancer.

Kristus er den eneste, som nogensinde er født i verden, som havde magt til at få opstandelsen af Ham selv eller nogen anden til at ske, og at forsone for noget levende væsens synder. Dette er fordi Han havde liv i sig selv, Han havde udødelighedens magt ved guddommelig arv. Fra sin moder arvede Han dødelighed, magten til at nedlægge sit liv, at dø og at lade legeme og ånd blive adskilt. Fra sin Fader arvede Han magten til udødelighed, magten til at holde legeme og ånd sammen, magten til at holde dem igen i den opstandne tilstand. . . . Jeg sætter mit liv til, for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette bud fik jeg af min Fader. (Johs. 10:17—18).

Profeterne taler om en uendelig forsoning, og når de gør det, mener de netop det. Den vedrører alle mennesker, jorden selv og alle former for liv derpå, og når ud til den endeløse evighed.

Jeg er taknemmelig for den forståelse jeg har af dette store værk, som Frelseren har udført for os, og min bøn for alle er, at vi forstår disse ting, viser vor påskønnelse ved nøje at holde fast ved evangeliets ordnancer og principper, så vi ikke blot får udødelighed, men også evigt liv.

R. Earl Sorenson,
Missionspræsident.

OPSTANDELSEN

af *Præsident S. Dilworth Young*

af *de Halvfjerdeds' Første Råd*

Vi taler om evangeliets første principper og nævner fire af dem for venner og bekendte. Det første af dem er tro på vor Herre Jesus Kristus. Så følger tre andre, som på grundlæggende måde peger på handlinger, som skal foretages efter at vi har erklæret vor tro. Disse fire udgør tilsammen vor hovedtro, nemlig at tro og arbejde må gå hånd i hånd.

Meget tidligt under processen med at organisere Kirken og åbenbare dens principper forkyndte Profeten Joseph Smith, at blandt de første principper, vi måtte undervise i, var princippet om Jesu Kristi opstandelse (for omtrent nitten hundrede femogtredive år siden). Det følger som en logisk konsekvens, at vor fremtidige opstandelse er sikret til Herrens rette tid. Vi har imidlertid et andet syn på dette end vore gamle brødre, som levede for jorden — alle store begivenhed, som vi nu fejrer som påske. Det er ikke vanskeligt at have tro på en opstandelse, som fandt sted for nitten århundreder siden med dens atesterede vidner. Disse vidner blev suppleret ved onlgyggeligt nærede kirkelige minderitualer, som blev udført, men fejlagtigt, lige så længe der har været en kirke — og videreført til andre kirker. Føj hertil yderligere det vi i vore hjerter ved om Faderens og Sonnens besøg, om Moronis, om Johannes Døberens, om Peters og Jakobs, om Moses', Elias' og profeten Elias', og om Mikael's, den første på jorden — alle opstandte, og alle åbenbarede sig for Profeten og for Oliver Cowdery — og århundredernes tidsrum skrumpet ind, så det kommer indenfor vor forstands rækkevidde.

Førestil Dem den tro, som eksisterede i de tusinder af år fra Adam til Kristus. Og tænk på den lethed, hvormed sofisterne, stoikerne og epikuræerne, de skriftkloge og farisæerne, og den bestandige strøm af mænd uden åbenbaring, som kontrollerede folket og religionen, kunne fordreje og forandre profetierne. I sandhed, når et folk vandrer i tykt mørke, er der intet lys. Sådanne mænd, som ikke selv troede, kunne i tusinder af år beherske mængden i den tro, at forjættelserne om en opstandelse var en myte. Deres bedste argument kan måske have været: »Er der nogensinde nogen, som er opstanden?« Spred dette argument over fire årtusinder eller deromkring, og det vil være nødvendigt at have åbenbaring for at forny troen. (Måske skulle vi her stoppe op for at opsænde en tak for, at vi lever i en opfyldelsens dag, hvor det levende bevis på opstandelsen pány er plantet i vore hjerter).

Adam lærte sine børn Kristi evangelium. Og alligevel troede de fleste af hans efterkommere på Enoks tid ikke. Enok måtte gå ud og omvende dem, som ville frelses. Hans syn, som findes i *Mose Bog* (kap. 6 og 7), gengiver alt, hvad Adam underviste i, og det gav folket håb. Og kan man ikke se, at dette håb i virkeligheden var at den forjættede Forløser med sin egen opstandelse ville føre de retfærdige med sig til det evige liv? Det var deres håb. Moses gengav sit folk dette håb. Enoks syner og hele historiens gang ned til hans dage blev åbenbaret til Mo-

ses (*Moses*, kap. 1—7). Og så kom der gradvis, gennem misfortolkning af optegnelsen selv, en hunger i landet efter Herrens sande ord. Husk, at Herrens ord var, at Kristus skulle komme, dø og opstå.

Se nu på århundredernes tynde på menneskene. Der var kun lidt samfærdsel fra nation til nation eller mellem folket selv. En almindelig mand kunne, begrænset som han var på grund af sin økonomi, udveksle tanker med andre, så langt som hans æsel eller hans kamel kunne bære ham og så langt som han havde råd til at rejse. For de fleste var dette begrænset til de omgivende landsbyer. Nogle få med rigdom og magt kunne besøge den kendte verden. Der fandtes nogle få bøger (papyrusruller, ler-tavler eller metalplader), men én bog måtte betjene tusinder af mennesker. De, som kunne læse, forkyndte ordet eller, sørgeligt nok, deres forståelse af ordet.

Skriften i de dage ville blive betragtet omtrent som vi betragter Shakespeare i dag.

Kan man forestille sig en lærer træffe følgende ord i en gammel tragedie og erkende dem som profeti?

»Om manden dog døde for atter at leve! Da ventede jeg rolig at stridens tid, indtil min afløsning kom.« (*Job 14:14*).

»Men jeg ved, at min Løser lever, over støvet vil en Forsvarer stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud,

hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! Mine nyrer forgår i mit indre!« (*Job 19:25—27*).

Ville han sige: »Her taler en mægtig profet et sandt vidnesbyrd?« Eller ville han sige: »Det er kun et spil, interessant og en stor tanke, en ualmindelig tanke — men kun en tanke?« Ville han tage spillet med til sine medarbejdere, de lærde, de oplyste, videnskabsmændene, filosofierne og læse det for dem? Ville de diskutere det, ud-brede det, gøre det til en allegori eller en legende?

Folk var slet ikke anderledes i de dage, end de er i dag. I dag har vi medlemmer af Kirken, nogle få af dem er lærere i vore klasser, som vil fortælle i klassen, at »Job er et skuespil, skrevet af en ukendt forfatter, og at Job som person ikke eksisterer, ikke mere end Hamlet eksisterer. Shakespeare skabte Hamlet, en ukendt skabte Job.« Og dog vil vi bedre. Herren hentydede til Job i det 121. afsnit ved Lære og Pagter. Job blev af de gamle he-bræere anerkendt som profet. Gennem tidene har hans ord opløftet dem, som ønskede at tro, men ikke havde adgang til Enoks og Moses' syner.

I mange hjem i dag giver Jobs ord genlyd, sat til Håndels musik, »Thi jeg ved, at min Forløser lever« — og bringer det budskab, at i kødet skulle han se Gud. Og Jobs stemme var ikke den eneste. Med mellemrum talte andre også:

Ezekiel (kapitel 37), Esajas (26:19), David (Salm. 16;

9:10; 17:15; 94:15), senere Daniel (12:2), og så naturligvis Kristus, som var sit eget bestandige vidne, først, at Han ville opfylde og sidst, at Han virkelig opfyldte profeternes ord, og alt hvad de skrev om Ham.

Før vi kan fuldføre vor kundskab om menneskets evige

natur, må vi vide, hvad han er og hvad han skal blive. Vi ved, hvad han er — et dødeligt væsen, som må dø. Vi må lære at vide, at hans evige fremtid ligger i opstandelsen — for uden den er livet håbløst.

(Fra *Instructor*, april 1964.

*Ved præsident og søster
Sorensens salubryllup den
16. april ønsker alle med-
lemmer i den danske mission*

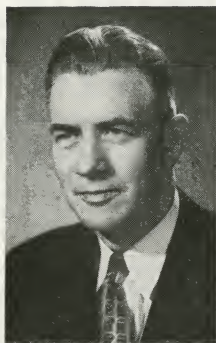
Hjertelig til Lykke!

*På alle danske søstres vegne sender Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse
sine hjerteligste lykønskninger til Salubrudeparret!*

FESTINORD
STOCKHOLM 30.6 - 3.7 1966

DERES STØRSTE TRAGEDIE

af Mark E. Petersen af De Tolvs Råd.
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City,
oktober 1965.

Vi sidste dages hellige tror på vor Herre Jesus Kristus af vort hele hjerte og uden reservation.

Han er verdens Frelser, hele menneskehedens Forløser. Han er den Almægtige Guds Son. Han er guddommelig.

Al magt blev givet til Ham i himlen og på jorden. Han er Skaberen. Han skabte denne planet, som vi lever på, og alle andre himmellegemer.

Som skriften siger: »Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er.« (Johs. 1:3).

Han blev kod og levede blandt menneskeheden, af hvem nogle så Hans herlighed, ja, Faderens Enhårne Søns herlighed, fuld af nåde og sandhed. Hans komme i kodet var ledsaget af megen sorg og lidelse, men den største tragedie ved Hans komme var, at folk i almindelighed, og mere specielt deres ledere, hverken kunne — eller ville — anerkende eller acceptere Ham.

Hans komme var ikke uventet.

Tværtimod.

Folk i de dage så ivrigt hen til deres Messias, hvis komme tydeligt var forudsagt i de skrifter, som de var så fortrolige med. Især var de skriftkloge, de lovyndige, højpræsterne og de lærde medlemmer af Sanhedrinet godt informeret. De vidste, hvad profeterne havde sagt om den ventede Frelser, men disse selvoptagne ledere var så fordybet i deres traditioner, at de ikke ville indrømme hvad de måtte have vidst var sandt.

De var så misundelige i deres egne stillinger, at de ikke var villige til at give plads for den nye Israels Konge. Denne jalousi var så dyb og bitter, at den fostrede morderiske tanker i deres hjertes. De besluttede at dræbe Ham, og ved mange lejligheder prøvede de at fange Ham. Til sidst, ved hjælp af falske vidner, dømte og korsfæstede de Ham.

Det var den største tragedie i deres liv.

Deres Gud kom ned iblandt dem, og de ville ikke modtage Ham. Da Han åbenbarede sin virkelige identitet, sagde de, at Han talte blasfemisk. De foretrak ikke at forbinde Ham med de skrifter, som utvetydigt betegnede Ham som Kristus, og der var mange sådanne skrifter.

Lad os kort gennemgå nogle af de profetier, hvorved Han kunne være blevet identificeret af ethvert åbenhjertet menneske.

Esajas gav det første tegn, da han sagde: »Se, jomfruen

bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel.« (Es. 7:14).

Og skete det ikke netop som profeten sagde?

Var ikke denne jomfrufødsel blevet forkyndt blandt hyrderne, som vogtede deres hjord den nat, og af de himmelske herskare, som sang deres hosianna? Erkendte ikke selv de vise mænd, langt borte i østen, dette? Og var ikke Herodes så forskrækket over det, at han dræbte de små børn i et forsøg på at tilintetgøre den nyfødte Konge?

Skriften var så detaljeret i beskrivelsen af Herrens komme, at den forudsagde flugten til Ægypten for at undgå Herodes's vrede, ligesom den forudsagde kongens drab på de små børn i Bethlehem.

Den sagde, at Jesus ville blive opdraget i byen Nazaret. Den pegede på, at Han ville udføre mange mirakler og at Han ville lære i lignelser. Den forudsagde Hans triumftog ind i Jerusalem og sagde: »Se, din Konge kommer til dig ... ydmyg, ridende på et æsel, på en asenindes føl.« (Se Zak. 9:9).

Den fortalte om den vantrø, hvormed folk ville betragte Ham og om deres had imod Ham, og sagde at Han ville blive hånet, spottet og fornægtet, en sorgens mand og bekendt med sorg.

Den forudsagde forræddelsen af Frelseren, og omtalte nøjagtigt den pris, der skulle betales: tredive sølvpenge, og åbenbarede at disse penge ville blive brugt til at købe en fattigkirkegård.

Profeterne forudsagde også, at ved Hans korsfæstelse ville soldaterne dele Hans klæder imellem sig, og forklarede at Hans knogler ikke ville blive brudt i stykker, men at Hans legeme ville blive gennemstøkket, så at Hans blod ville blive udgydt, som hos et offerlam.

Alle disse identifikationsmærker på den sande Messias var kendt på den tid. I årevis havde de, som læste skriften, været fortrolige med dem.

Men de blev ignoreret.

Frelseren blev fornægtet, og verden vendte tilbage til sine traditioners glemsel. Lige så stor som denne tragedie var for folk på den tid, er vi i dag i fare for at begå en lignende fejltagelse. Frelseren vil komme igen ved en strålende anden genkomst, og bestemte tegn er givet i den Hellige Skrift for at varsle om denne begivenhed også.

Disse tegn vises lige så klart i skriften som dem i

Hans gerning her på jorden. De er umiskendelige. De er omkring os i dag og kan allerede ses nu.

Vil vor generation erkende dem og klogeligt give agt på dem? Eller vil disse nymodens tegn blive forkastet med alt hvad de indebærer, ligesom de tegn der viste sig for næsten to tusind år siden, da folket på den tid ikke identificerede deres Herre?

Lad os gennemgå nogle af disse nymodens tegn og huske på, at der er mange flere end de ofte omtalte krige og rygter om krige og havet, der går over sine bredder.

Indsamlingen af jøderne til Palæstina er et af de mest fremtrædende og betydningsfulde af alle tidens tegn. Herren sagde gennem Jeremias: »... fører dem hjem til det land, jeg gav deres fædre, og de skal tage det i eje.« (Jer. 30:3). Esajas påpegede at Palæstina, der længe havde vansomættet i ørkenens greb, var bestemt til at blive en frugtbar mark i forbindelse med indsamlingen af jøder til deres hjemland.

Er disse forudsigelser gået i opfyldelse?

Idag besidder den israelske nation, med en befolkning på to en halv million mennesker, det land, som Herren gav deres fædre. Det er en direkte opfyldelse af profeti. Det er et tegn på Herrens nære komme.

Med deres tilbagekomst er landet kommet til live igen. Palæstina er i dag en frugtbar mark. Vi, som bor i England, ved, hvor frugtbart det er, for derfra får vi appelsiner, grapefrugter og andre produkter, som ligeledes afsendes til mange andre dele af verden.

Den 15. august (1965) rapporterede London *Times*, at Israel havde indgået kontrakt om bygningen af tredivenye fragtskibe, der skulle føjes til deres allerede store og velstående handelsflåde for at kunne klare disse lille lands landbrugseksport. Så produktivt er Israel blevet.

Landet blomstrer som en rose i opfyldelsen af profetien.

Men der er et andet tegn, nært forbundet med dette, som Esajas sagde ville gå forud for Palæstinas fornyede frugtbarhed.

En hellig bog skulle komme frem før den tid — en, som var ny for verden, en som fortalte om et faldent folk, som pludselig gik til grunde — en bog, som i de sidste dage skulle blive vist til en lærd mand, som ville fornægte den, men som ad guddommeligt vej skulle blive givet til en uoplyst mand, gennem hvem den skulle blive givet til verden.

Esajas sagde, at bogen ville være af så stor åndelig betydning, at den ville få mange til at glæde sig i Israels Hellige. »På hin dag hører de døve skriftord, og friet fra mull og mørke kan blinde øjne se.« (Es. 29:18). Det skal få de ydmyge til »at glædes end mere i Herren ...« (Ibid., 29:19).

Ezekiel talte om den samme bog og forklarede, at den er de hellige optegnelser om efterkommerne af den Josef, som blev solgt til Ægypten, og at den ville stå side om side med Biblen som en ny hellig skrift. (Ezek. 37).

Hvor er den bog? Den er et af tidernes tegn.

Ikke alene forudsagde profeterne dens tilsynekomst, men Esajas satte en tidsbegrænsning for dens offentliggørelse. Den tidsbegrænsning var forbundet med den periode, hvor frugtbarheden ville vende tilbage til Palæstina. Esajas sagde, at bogen ville komme frem først, og føjede så til, at »om en liden stund skal Libanon blive til frugthave, frugthaven regnes for skov.« (Es. 29:17).

Den tidsbegrænsning er udløbet. Denne nye hellige skrift må være kommet frem før nu, ellers var Esajas ikke en sand profet, for Palæstina er frugtbart igen.

Hvor er den bog?

Lad os se på et andet tegn: Apostlen Peter lærte os, at

før Kristi andet komme ville der komme en genoprettelse af alle religiøse ting, alt det, »som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra forudoms tid.« (Ap. Gern. 3:21). En ny åbenbaring fra Gud blev forjættet til de sidste dage — som gengav det fuldstændige evangelium til menneskeheden.

Skriften lærer os, at denne gengivelse ville være ledsaget af himmelske tilkendegivelser, herunder englebesøg. Profeten sagde, at en af disse engle måtte flyve fra himlen i de sidste dage og bringe det evige evangelium til jorden, så det atter kunne forkyndes for hver nation, hver tunge og hvert folk. Hans komme er forbundet med den ny hellige skrift, som er omtalt af både Esajas og Ezekiel. Er denne engel kommet? Er bogen tilgængelig?

Som en del af denne gengivelse sagde profeten også, at den gamle profet Elias igen måtte komme til jorden kort for den store og frygtelige Herrens dag ved en anden ny åbenbaring af himmelsk kraft. Er Elias kommet i dette nye kald? Hvad var formålet med hans komme?

Tror vi på profeterne?

Er Bibelen sand?

Hvis profeten Elias er kommet, til hvem kom han da, og hvor?

Hvem så ham?

Hvem talte med ham, og hvornår?

Hans tilsynekomst i nyere tid er givet som et af tegnene på Herrens nære komme.

Profeten Daniel kendte også til disse begivenheder. Han forudsagde, at i de sidste dage ville Gud oprette sit rige endnu engang på jorden, og denne gang ville det aldrig gå til grund eller blive givet til et andet folk.

Er denne profeti gået i opfyldelse?

Har der været en ny genoprettelse i vor tid af Guds rige på jorden?

I så fald, er det da forbundet med den genoprettelse af alle de ting, som tidligere var åbenbaret gennem de gamle profeter, således som apostlen Peter antydede?

Hvorledes kunne det ellers være sket?

Disse inspirerede mænd talte om den samme ting. Guds forberedelse til Kristi andet komme.

Hvor findes dette guddommeligt oprettede rige i vore dage?

Esajas fortalte os endda, hvor vi skulle søge efter det. Han sagde, at i de sidste dage ville Gud oprette sit rige på bjergenes toppe, og at et tempel ville blive bygget der på et højt sted, højt hævet over højene, og at folk fra alle nationer ville strømme til det.

Hvor i en høj bjergregn har Gud på denne måde bygget sit tempel, da Han byggede sit sidste-dages rige?

Se efter det. Det er et af tidernes tegn.

Vil vi, som lever i dag, være villige til at anerkende disse tegn, når vi ser dem, eller vil vi fornægte dem ved en åndelig og timelig tragedie som den for næsten to tusind år siden?

Vil vidunderne i vor såkaldte oplyste tidsalder forblinde os overfor de begivenheder, der er forudsagt i profetien, eller overbevise os om, at de er uvirkelige, eller at de blot er myter og overtro, som nogle allerede siger?

Vil menneskeheden endnu engang fornægte deres Herre?

Vil sidste dages hellige bevidner, at disse vigtige tegn, som fortæller os, at Kristi andet komme er nær for hånden, har fundet sted og kan blive undersøgt af enhver, som er interesseret i det.

Den fysiske genoprettelse af Palæstina er en kendsgerning, som ingen kan benægte. Den er en del af vor løbende historie.

Den bog, der var bestemt til at gå forud for det Hellige

Lands fornyede frugtbarhed, er også en realitet. Den er nu offentliggjort. Det er Mormons Bog, den hellige skrift om det gamle Amerika. Den har indtaget sin plads side om side med Bibelen, således som Ezekiel sagde at den ville. Lad ingen latterliggøre den, eller spørge om noget godt kan komme fra Nazaret. Bogen er virkelig, og den er her, så alle kan læse den.

Profeten Elias har vist sig endnu engang, og resultaterne af hans arbejde kan ses og undersøges af enhver. Skriften siger, at formålet med hans mission var at vende den nuværende generations hjertet til deres forfædre. Dette er blevet gjort gennem en verdensomspændende interesse for folks forfædre i en udstrekning, som man aldrig før har kendt.

Idag er der mange genealogiske biblioteker og foreninger i forskellige dele af verden, og bogstaveligt talt millioner af mennesker af forskellige religiøse trosretninger søger efter deres forfædre, og mange af dem ved ikke, hvorfor de gør det. Hver eneste af dem er et direkte bevis på profeten Elias's gerning i vore dage.

Daniels profeti er også gået i opfyldelse.

Herrens rige er blevet genoprettet midt i den største bjergkæde på jorden, med hovedkvarter næsten halvanden kilometer over havets overflade, i Salt Lake City.

Det tempel, som var forudset i skriften, er nu blevet bygget og anvendes daglig.

Guds rige er blevet genoprettet på jorden.

Som Peter forudsagde, er tiden for alle tings genoprettelse, som åbenbaret af de gamle profeter, nu kommet.

Jesu Kristi Kirke er blevet genoprettet med sin fulde organisation, ledet af profeter og apostle, som, ligesom Paulus forklarede det, danner Kirkens grundvold, med Kristus selv som hovedhjørnestenen.

Anerkendelse af disse levende tidernes tegn kan føre menneskeheden tilbage til Gud i disse udstrakte vantrosens dage. At ignorere dem kan måske fremkalde en tragedie ligesom den for to tusind år siden.

Det er rigtigt, at vi lever i en vidunderlig tidsalder med intellektuel og videnskabelig udvikling. Men dette er også et af tidernes tegn og understøtter snarere end tilslører de profetier, som vi har talt om.

Lad os ikke misforstå vor situation. Lad os ikke antage, at vor egen klogskab er så stor, at vi kan ignorere Guds værk.

Så sandt som at vi er i en rumalder, så sandt som at vi kan affyre raketter ud i rummet, lige så sandt er det, at de begivenheder, som er omtalt i skriften, vil ske.

Det største mirakel i vore dage er ikke, at vi kan sende et rumskib op for at fotografere planeten Mars.

Det største mirakel er, at Gud har talt i vor tid og har vist sig personligt til mennesket i vore dage, for at blive set, hørt og forstået. Han har gengivet sit evangelium i de mindste enkeltheder. Dette har Han gjort som forberedelse til vor Herre og Frelser Jesu Kristi strålende andet komme, og i Hans hellige navn bevidner vi højtideligt dette. Amen.

Arbejde: »EN VIDUNDERMEDICIN«

af Richard L. Evans.

Når man taler om arbejde og fritid og leg og fornøjelser, er der følgende ting, man må tænke på: at arbejde er nødvendigt. Arbejde er nødvendigt for at overleve. Det er nødvendigt for fred i sindet, for sundhed og lykke. Det er nødvendigt for udviklingen af menneskets sind og ånd og sjæl — for, som det er sagt: »... kun gennem indviet arbejde fuldfører mennesket sig selv.« Da det er således, synes det, at forlorent arbejde, skodesløst arbejde, ligegyldigt arbejde meget sjældent, om overhovedet nogensinde, giver virkelig tilfredsstillelse, hverken for den, der udfører arbejdet, eller for den, for hvem det udføres. Da den græske billedhugger Phidias af en medarbejder blev kritiseret, fordi han huggede en statue med altfor megen omhu, for som han sagde, enkelthederne kunne ikke ses på afstand i et atheniensisk tempel, svarede billedhuggeren: »Menneskene vil måske ikke kunne se det, men de udelagte vil.« Og han kunne have tilføjet: Arbejderen selv vil se det. »Et menneskes fuldkommenhed er hans arbejde«, sagde Carlyle. Og det er hans ufuldkommenhed også, for i sit arbejde manifesterer han sig på mange måder. »Arbejdet er åbenbaringen af ens indste væsen«, og et uværdigt stykke arbejde har den modsatte virkning. »Intet menneske behøver medfølelse, fordi han må arbejde«, sagde Theodore Roosevelt, »... thi langt

den bedste præmie, som livet tilbyder mennesket, er muligheden for at arbejde hårdt med noget arbejde, der er værd at udføre.« Og Thomas Edison, som var kendt for udholdende og vidunderligt produktivt arbejde, sagde: »Jeg har aldrig udført noget, som var værd at udføre, ved en tilfældighed, og heller ingen af mine opfindelser var tilfældige.« Lige meget hvad man udfører, bør det udføres på allerbedste måde. Den forlorne indstilling kan ikke alene gøre arbejdet til et kedeligt trællearbejde, men den, som tillader sig at være forbundet med noget forlorent og uægte, har tilbøjelighed til at forringe sig selv. At være tilfreds med middelmådighed — med blot at klare sig, holde det bedste tilbage, at sætte en vilkårlig grænse for vor indsats og vort arbejde — er et alarmerende symptom, hvor det end viser sig, især da der er brug for så meget af så mange mennesker på så mange pladser. »Hvis du ikke ønsker at begå selvmord«, sagde Voltaire, »så hav altid noget at gøre.« »... arbejdet«, sagde Dr. Orlando Battista, »er den bedste vidundermedicin, der nogensinde er udtænkt af Gud ...«. Paulus gav os følgende alvorlige, skarpe konklusion: »... det skal engang åbenbares, hvad slags arbejde enhver har udført.« (1. Kor. 3:13).

(Fra *Tempelpladsen*, 12. september 1965).

VOR FØRSTE OG ANDEN PROVESTAND

af Franklin D. Richards, assistent til De Tolvs Råd.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City,

oktober 1965.

Mine kære brødre og søstre, Herren har sagt: »... dersom du holder dem og holder ud til enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.« (L. & P. 14:7).

I et strålende syn til Moses får vi at vide, at det er Guds gerning og ære »... at tilvejebringe uodødelighed og evigt liv for mennesket.« (Moses 1:39).

Selv om dette er Guds gerning og ære, synes livet at være et mysterium for de fleste af Guds børn. Menneskene spekulerer på »Hvor kommer vi fra, og hvad er formålet med livet?« Svarene på disse spørgsmål er væsentlige for os alle for at vi kan få de største goder, den største lykke og fred, som livet kan tilbyde.

Men for os har Gud åbenbaret formålet med livet. Han har åbenbaret den store sandhed, at Han er vor Fader, og at vi er Hans åndelige børn. Jeg er i sandhed taknemmelig for denne kundskab; og når vi er klar over, at vi er vor Himmelske Faders åndelige børn, ligger ubegrænsede muligheder foran os.

Gennem Jesu Kristi genjævne evangelium lærer vi, at vi havde en forfødelig tilværelse som Gud vor Faders åndelige børn.

I vor første eller forfødelige tilstand havde vi vor handlefrihed, og på grund af vort valg og fordi vi var værdige, var vi berettigede til at komme til denne jord — vor anden provestand. På denne måde kom vor ånd ind i vort dødelige legeme og blev vort legemes liv, da vi blev født her på jorden.

Den kundskab, at dette liv er vor anden provestand åbner vor forståelse for evig fremgang. Dette er vor religiøse tænkesmådes grundlæggende sandhed. Hvilket umådeligt fremtidsbillede giver dette os ikke!

Og hvorfor kom vi til denne anden provestand? For at blive prøvet — for at se om vi vil gøre alt det, som Herren befaler os. (Se *Abraham 3:25*).

Jesus sagde: »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.« (Matt. 5:48).

Jeg hører vidnesbyrd for jer, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser, og at alle Guds børn vil arve uodødelighed gennem Kristi forsoning, men at kun de, som holder Guds befalinger og holder ud til enden, vil arve evigt liv og oplyselse i det celestiale rige.

Hvor mange erfaringer, behagelige og ubehagelige, må vi have, og hvor megen kundskab må vi opnå for at blive fuldkomne, således som vor Himmelske Fader er fuldkommen? Lad os tænke over denne sag, før vi svarer.

Store velsigelser kommer af den kundskab, som vi opnår, og de erfaringer vi har, og man må huske, at hver eneste erfaring har værdi.

Profeten Joseph Smith blev prøvet, ligesom vi alle bliver det. Han mødte stærk modstand, og hvad der syntes at være uoverstigelige hindringer.

Da han råbte til Herren i Liberty-fængslet i marts 1839, kom Herrens ord til ham:

»... om helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.« (L. & P. 112:7).

Jeg er sikker på, at det var vanskeligt for Profeten Joseph den gang at forstå, hvorledes denne højst vanskelige oplevelse kunne være til hans bedste, men uden tvivl var den en forberedelse til større prøver, som skulle komme senere.

Jeg elsker Profeten Joseph Smith og bærer vidne om, at han var en af alle tiders store profeter.

De husker måske den historiske og mindeværdige rejse, som Zions Lejr foretog til Missouri. Da den ikke nåede sit formål, at sætte de hellige i besiddelse af deres landstrækninger i Jackson County, blev den af nogle betraglet som værende en unyttig episode.

»En broder i Kirtland — en der var alt for svag i troen til at gå med lejren — som traf Brigham Young på tilbagevejen fra Missouri, sagde til ham: 'Nå, hvad fik du så ud af den unyttige rejse til Missouri med Joseph Smith?' 'Alt hvad vi drog ud for', svarede Brigham Young prompte.« (*Comprehensive History of the Church*, I, 370).

Under lejrens rejse på mere end 1500 kilometer fik man mange erfaringer. Der var træthed, vanskeligheder og skuffelser at overvinde; alle disse erfaringer var værdifulde for de mennesker, som fik del i dem. Mange blev ledere for to store vandringer, herunder flytningen af 12.000 hellige fra Missouri til Illinois, og af mere end 20.000 fra Illinois til Salt Lake Dalen.

På andre måder var erfaringerne fra Zions Lejr også nyttige. I februar 1835 blev der holdt en konference, hvor Profeten forklarede, »at de prøver og lidelser, som blev udholdt på denne rejse til Missouri, var ikke forgæves, for det var Guds vilje, 'at de, som drog til Zion med en beslutning om at nedlægge deres liv, om nødvendigt, skulle blive ordineret til gengen, for at gå fremad for at besøge vingården for sidste gang.'« (*Ibid.*, I, 372-373). Således var det fra denne gruppe, at de Tolv Apostles Kvorum blev valgt.

Atter var det den kundskab, der var erhvervet, og den tro og styrke, der var udviklet, som beredte disse mænd til det store værk, der lå foran dem.

Ja, det er nødvendigt, at vi alle lærer af vore erfaringer, når vi bliver prøvet gennem dette livs lidelser. Gud har forklaret, at dette er en vigtig del af dette liv.

Det ser imidlertid ud til, at den menneskelige natur ønsker at følge de lette stier, men vi burde alle takke Herren for de vanskeligheder, vi møder.

Jeg ved, at når vi ser tilbage på vort liv, vil vi erkende, at de erfaringer, som var de vanskeligste, i sidste instans var de mest gavnlige. De lektier vi har lært, og den

tro vi har udviklet i sådanne vanskelige timer, vil vise sig at være af evig værdi for os på vor evige fremgangs vej.

Mange af os vil huske de mørke dage under depressionen i begyndelsen af trediverne. Tabet af ens ejendele er en ydmygende oplevelse, særlig når man har ansvar for en familie, men de lektier vil man aldrig glemme.

På samme måde er tabet af ens kære en sorgelig oplevelse, men disse vanskelige prøver opbygger større tro, mod og ydmyghed. I dødens nærhed bliver vi gjort ydmyge, for så bliver vi klar over vor egen hjælpeløshed og vor afhængighed af vor Himmelske Fader, når vi skal søge trøst.

De, som har opfyldt missioner, forstår vanskelighederne og skuffelserne, når man skal bringe sjæle ind i Guds rige. Men ingen ville afslå de store muligheder for personlig vækst og udvikling, så vel som for evig glæde og lykke.

Tjeneste mod menneskeheden gennem aktivitet i Kirken skaber en af de bedste muligheder for erfaring. Denne slags erfaringer udvikler kærlighed, tro, visdom, forståelse, dømmekraft og utallige resultater med hensyn til forøget kundskab.

Frelseren sagde: »Ve jer, når alle mennesker taler godt om jer ...« (Luk. 6:26).

Kirken og Kirkens folk har mødt og vil møde mange prøver og vanskeligheder, men som Herren forklarede Profeten i Liberty-fængslet: »... alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.« (L. & P. 122:7).

Vi skal ikke vente, at alle skal tale godt om os, eller vente, at alt skal være vel med os bestandigt. Lad os berede os til standhaftigt at møde modstand, uanset hvilken form den tager, og være klar over, at sådanne erfaringer er nødvendige for Kirkens fremgang, så vel som for os selv som enkeltpersoner.

Gud har ikke lovet os, at vi ikke skulle have problemer og vanskeligheder, men Han har lovet os trøst, forøget tro og kundskab, så vel som vækst og udvikling, hvis vi med held møder alle livets udfordringer.

Hvad der kan synes at være et lille problem for en, kan være et stort problem for en anden. Det vigtige ved et problem er: Hvorledes reagerer vi på det?

Efterhånden som vi studerer Jesu Kristi evangelium, opdager vi, at det er en stor livsfilosofi, ja, livets plan.

Præsident McKay har sagt, at formålet med evangeliet er at forandre menneskes liv, at gøre dårlige mennesker gode, og gode mennesker bedre, og at forandre den menneskelige natur. (Filmen *Hvert medlem en missionær*).

Hvor megen lærdom og hvor mange erfaringer behøver vi for at blive gudlignende? Svaret er, at vi behøver alt hvad vi kan modtage på denne jord; og hvis vi med held møder dette livs udfordringer, vil vi være beredt til mere, når vi forlader denne prøvestand og går ind i den næste prøvestand på den anden side.

Vor Fader har sendt os herved en kort periode med dødelige erfaringer. Han har givet os principper til at lede os og har givet os frihed til at vælge vor vej. Når vi vælger den rette, har vi løfte om evig fremgang og kærlighed og fred med vor familie og vore venner. Og Han har lovet os, at når vi holder Hans befalinger, vil Hans Ånd være med os.

Ord kan ikke beskrive den lykke, som kommer ind i vort liv, når Guds Ånd er med os. Denne lykke indbefatter en fred, som overgår al forstand undtagen for det menneske, som modtager den.

Lad os i sandhed skønne på formålet med dette liv og holde ud til enden ved at møde dette livs udfordringer med en beslutning om at gøre hver eneste erfaring til en evig værdi for os og på denne måde bidrage til vor evige fremgang.

Jeg takker Herren for Profeten, vor elskede Præsident David O. McKay, som står i spidsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag. Må Herren støtte ham i hans store kald, og må vi alle have dømmekraft og mod til at følge hans inspirerede råd og vejledning, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Vi mødes i Stockholm til Festinord!

Månedens

SPØRGSMAAL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Uden ordinancerne kan intet menneske se Guds åsyn

Spørgsmål:

Jeg vil gerne bede om en forklaring på et skriftsted i Lære og Pagter, nemlig følgende:

»Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab.

Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger.

Og uden disse forordninger og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbart for menneskene i kødet.

Thi uden dette kan intet menneske se Gud Faderens ansigt og leve.

Moses lærte Israels børn dette tydeligt i ørkenen og søgte med al flid at helliggøre sit folk, så de kunne skue Guds ånsigt.

Men de forhærdede deres hjerter og kunne ikke tåle hans nærhed, hvorfor Herren svor i sin vrede — thi hans vrede var blusset op imod dem — at de ikke skulle indgå til hans hvile, medens de var i ørkenen, hvilken hvile er hans herligheds fylde.« (L. & P. 84:19—24).

Svar:

Hvis De vil se på datoen for denne åbenbaring, vil De opdage, at den blev givet i september 1832, altså to år efter at Kirken var blevet organiseret, og flere år efter at Faderen og Sønnen havde vist sig for Profeten Joseph Smith. Tillad mig derfor at indprente følgende kendsgerning: Der er ingen lov eller befaling, som forkynder, at Faderen ikke personligt kunne vise sig for et menneske, når det hellige præstedømme ikke var blandt menneskene på jorden. I dag, hvor den guddommelige myndighed er her, og menneskene bliver kaldet til at tjene i dens ordinancer, er der ingen anledning til, at Faderen skulle komme til noget menneske, som ikke har guddommelig myndighed. På en tid, hvor præstedømmet er givet, og

der findes bemyndigede tjenere, som har guddommelig myndighed, ville der næppe opstå et tidspunkt, hvor Faderen og Sønnen skulle have anledning til at vise sig for noget menneske, som ikke har denne myndighed.

Der er imidlertid en ting, som er af største vigtighed. Den guddommelige lov har altid været, at der skulle være mindst to vidner til enhver tilkendegivelse af livsvigtig betydning. Der står skrevet i 5. Mosebog:

»En enkelt mand kan ikke optræde som vidne mod en mand, når det angår misgerning eller synd, hvad synd det end er, han begår; kun på to eller tre vidners udsagn kan en sag afgøres.« (5. Mos. 19:15).

Frelseren sagde også:

»Hvis din broder forer sig, så gå hen og sæt ham i rette under fire øjne. Hører han dig, så har du vundet din broder.

Men hører han dig ikke, så tag endnu én eller to med dig, for at enhver sag kan blive afgjort efter to eller tre vidners udsagn.

Men er han dem overhørig, så sig det til menigheden, men er han også menigheden overhørig, så lad ham være for dig som en hedning og en tolder.

Sandelig siger jeg eder, hvad I binder på jorden, det skal være bundet i himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i himmelen.« (Matt. 18:15—18).

Hvor vidunderligt ville det være, hvis dette vor Frelseres råd blev fulgt overalt, og når uenigheder opstår mellem brødre, at de da ville tage sig tid til roligt at sætte sig ned og drøfte deres uenigheder i en kærlighedens, ydmyghedens og bønnens ånd. Det har mange gange vist sig, at en trivial sag meget let kunne være blevet løst mellem brødre ved en rolig og ydmyg diskussion af uenighederne i bønnens ånd. Mangt et hjerte gør ondt og mangt et venskab er blevet slået i stykker for bestandigt, fordi Satans magt er trængt ind i mænds og brødres hjerter.

Joseph Fielding Smith.

Ob.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster Inger Kyhlensa onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Vi vil her bemærke, at fem af brødrene havde om onsdagen lagt liget i kisten, iført den hvide præstelige klædedragt, som henhører til det præstedømmes orden, hvoraf den afdøde var medlem, og at liget var til skue samme dags eftermiddag fra kl. 3-7.

Kisten, der nu indeholdt den af os alle så højt elskede mands jordiske levninger, stod på en sort draperet forhøjning i den øverste ende af kapellet, og både kisten og forhøjningen var bogstavelig bedækket med blomster og kranse, hvoraf mange var særdeles smagfulde og kostbare. Iblandt det, som mest tildrog sig vor opmærksomhed, var en stor krans af palmegrene med et blåt og et gult silkebånd – et indbillede på den svenske nationalitet – hvorpå fandtes følgende indskrift: »Från Sörjande Vänner i Stockholm«. Inden i denne var der anbragt en smuk krans, rigelig besat med hvide blomster, med indskriften: »Farvel fra hans medhjælpere på kontoret. De, som kendte dig bedst, elskede dig mest«. På den ene side af kisten læstes: »Farvel fra de unge brødre« og på den anden side: »Farvel fra søstrene«. På fodenden af kisten læstes: »Sangkorsets sidste farvel«. Disse indskrifter fandtes på hvide silkebånd, hvilke var befæstede på smukke og passende kranse. Desforuden lagde vi mærke til en anselig krans fra søsterforeningen i Århus med et på rim affattet vers.

Klokken 1 eftermiddag begyndte højtidelighederne under ældste Andrew Jensons bestyrelse. Koret afsang først en i dagens anledning forfattet sang, hvorefter ældste H. Funk opsendte en bøn. Korte men rørende taler holdtes derpå af ældsterne S. Christensen, L. M. Olson, C. Jensen, H. Funk og Andrew Jenson. Koret sang derefter salmen nr. 218: »Den store hvide Flok vi se«. Processionen blev dernæst ordnet. Vejlgængen fra kapellet til graven var omtrent 450 alen. Kisten blev båret af de seks tilstedeværende konferencepræsidenter: L. M. Olson, H. Funk, C. Jensen, S. Christensen, O. N. Stohl og N. B. Adler. Umiddelbart efter kisten fulgte den afdøde præsidents medhjælpere på kontoret, ældste Andrew Jenson og Hugo Petterson. Efter dem fulgte de andre tilstedeværende brødre fra Zion, nemlig P. O. Hansen, H. J. Christiansen, Martin Ja-

kobson, C. P. Warnick, L. N. Larson, J. C. Olsen, R. Christofersen, Jens Hansen og R. Olsen. Dernæst medlemmerne af sangkoret, og efter dem de øvrige af de tilstedeværende hellige og venner, som marcherede i god orden, fire og fire. Blandt de sidstnævnte så vi bogtrykker F. E. Bording, emigrationsagent Wm. Hansen, bogbinder A. F. Hjørhøj, skræddermester C. F. W. Køhn og flere andre. Efter ankomsten til graven indtog sangkoret sin plads til højre og afsang salmen nr. 228: »I Morgenlysets gyldne Glans forklaret Graven står«. Ældste H. J. Christiansen opsendte derefter slutningsbønnen, nedbedende himmelens beskyttelse over graven og dens kære indhold. Ældste Jenson takkede de tilstedeværende for deres nærværelse og udviste opmærksomhed overfor den hensovede ven og broder, hvorefter mængden, der talte omtrent 400 personer, passerede forbi graven for at kaste det sidste blik derned, og derpå gik hver til sit i fred.

Til slut vil vi bringe vor hjertelige tak til alle, som på nogen måde stod os bi i udførelsen af de sørgelige pligter, som påhvilede os med hensyn til ordningen af begravelsen og andre ting, forbundne med vor elskede præsidents sygdom og bortgang. Særlig vil vi takke søstre af Københavns Grens kvindelige Hjælpeforening for, hvad de gjorde, og ligeledes brødrene, der så smagfuldt havde pyntet graven med blomster og grønt. Ligeledes takker vi medlemmerne af sangkoret, som på denne mindeværdige dag lod deres stemmer høre i fuldkommen harmoni med de for hånden værende omstændigheder.

Må broder Wilhelmsens jordiske tabernakel nu hvile i fred og uforstyrret til den første opstandelses herlige morgen.«

Ældste Andrew Jenson blev indsat som fungerende præsidet indtil den nye præsidet var blevet udpeget. Ældste Christian D. Fjeldsted, der var født i København i 1829, ankom til København den 1. september for at overtage ledelsen af Missionen, udpeget hertil af Det første Præsidentskab. Præsident Fjeldsted var som sagt født i København den 20. januar 1829. Han var også blandt nogle af de første omvendte til Kirken, idet han allerede blev døbt den 20. januar 1852 af Andreas Christian Samuel Hansen. Året efter blev han or-

dineret til ældste og virkede som missionær i fire år, en del af tiden som præsident for Aalborg Konference. Han emigrerede til Utah i 1858 og slog sig ned i Salt Lake City og senere i Logan. Han blev ordineret til halvfjerds den 5. februar 1859. Udførte en mission i Danmark fra 1867-1870. Han udførte endnu en mission i Skandinavien fra 1881-1884, da han præsiderede over Missionen. Kort efter sin hjemkomst blev han beskikket som en af de første syv præsidenter for de Halvfjerds og blev således den anden dansker, der har virket som en af Kirkens generalautoriteter. Han døde i Salt Lake City den 23. december 1905.

Endnu en organisation stiftet

Den 26. januar 1882 var en anden milepæl i Den danske Missions historie. Hin dag blev der organiseret en Unge Kvinders Gensidige Uddannelsesforening eller som den kaldtes Unge Damers Forening. Fire unge søstre blev kaldet som den første bestyrelse, nemlig Inger Marie Larsen som præsidentinde med Sophie Hansen Egesen som første og Ida Jonassen som anden rådgiver. Marie Hansen var sekretær. Dette var jo i emigrationens dage, og allerede den 1. juni samme år måtte organisationen reorganiseres, fordi Inger Marie Larsen og Ida Jonassen traf forberedelser til at rejse til Utah. Det var ikke noget nyt problem, men det problem der daterede sig tilbage til 1852, da de første emigranter forlod de danske strande. Men vi kan let forestille os, hvor stort et tab disse trofaste søskendes afrejse måtte have været. Ganske vist kom der stadig nye medlemmer ind i Kirken. Det er interessant her at drage sammenligning med den på mange måder mest stabile periode i Kirkens historie i Danmark, tiden mellem de to verdenskrige, hvor der så at sige ikke fandt nogen emigration sted. Kun enkelte her og der rejste. Resultatet var en homogen gruppe af mennesker, som gennem mange år lærte Kirkens organisation og administration bedre at kende. I tredivernes Danmark fandtes der f. eks. gode, solide ungdomsorganisationer i København, Aalborg, Århus og Esbjerg, hvor der nedlagdes et stort arbejde af de unge. G. U. F.'s arbejde

var i virkeligheden hævet op på et højt plan. F. eks. blev der i flere grene fremført mange lødige og tankevækkende skuespil, hvis roller næsten blev udført med professionel dygtighed.

Vi mindes disse første søstre, som med ildhu gik op i deres gerning. Inger Marie Larsen blev født i Nakskov i 1855 og emigrerede som sagt til Utah i 1882, hvor hun det følgende år blev gift med Hans J. Christiansen, der præsiderede over Den skandinaviske Mission under den første verdenskrig.

Sophie Egesen blev gift med biskop August Valentine i 1885. Hun blev født i Nykøbing F. i 1862 og mistede sin mor, da hun var omkring 8 år gammel. Hun blev sendt til Amerika og boede hos en tante i Racine i staten Wisconsin, hvor så mange danske havde slået sig ned. Da hun var 18 år gammel, ønskede hendes far, at hun skulle vende tilbage til Danmark, hvad hun også gjorde, og det var her hun kom i forbindelse med Kirken og blev døbt i 1881. Hun mestrede både dansk og engelsk og var dygtig og havde indgående kendskab til engelsk litteratur; selv var hun digterisk begavet og udsendte mange noveller.

Siden hint år 1882 har de unge kvinder i Missionen udført et påskønnelsesværdigt arbejde indenfor deres egen forening til glæde og gavn for sig selv og mange, mange af Kirkens medlemmer. Mange minder er knyttet til ungdomsarbejdet. Den dag i dag er det f. eks. almindeligt i Utah, når disse søstre kommer sammen, da at mindes årene derhjemme, og ikke mindst i G. U. F.

Emigrationen går stadig for sig i samme stærke tempo som tidligere. Den 16. juni 1882 forlod det 58. emigrationselskab Skandinavien. To skibe, »Albano« og »Bravo« medførte henholdsvis 573 emigranter og 15 afløste missionærer og 125 emigranter og 7 hjemvendende missionærer. Blot i dette ene selskab forlod altså 698 medlemmer Missionen. Hvilken åreladning og hvilket tab! Det kan forøvrigt være af interesse her at bemærke, at dette selskab ankom til Ogden og Salt Lake City henholdsvis den 9. og 10. juli, en rejse på godt tre uger, usædvanlig hurtigt i de dage og i sammenligning med de første emigrantselskaber, der gerne brugte 8-9 måneder om

at nå deres bestemmelsessted i Utah, var det en lynrejsse. Ialt emigrerede 795 medlemmer fra Missionen i dette år, hvoraf 348 var fra Danmark.

Endnu et apostelbesøg. Den danske Mission havde igen den store glæde at få besøg af præsidenten for Den europæiske Mission, John Henry Smith, som også var medlem af De tolv Apostles Råd. Han kom til København den 11. juli 1883 ledsaget af James Wrathall. Som altid flokkedes de hellige for at lytte til apostlens råd og inspirerende vejledning. Gennem årene har mange apostle været på besøg i Danmark, og de har alle inspireret Kirkens medlemmer med deres nærværelse og ånd. For de hellige var det en oplevelse blot at få lov til at udveksle håndtryk med en af Herrens udvalgte tjenere. Højdepunktet nåedes i flere tilfælde, hvor en af disse Kirkens ledere blev inviteret til et medlems hjem, hvor hans nærværelse blev et minde for livet for hans værtsfolk. I disse tilkendegivelser ligger der en stor styrke, ikke næsegrus beundring, men den oprigtige glæde ved at kunne huse en af Herrens apostle, et besøg, som hverken forældrene eller deres børn nogensinde vil glemme.

Juleaftensdag den 24. december 1883 blev der afsløret et monument på »Assistens Kirkegård« i København til minde om afdøde missionspræsident Niels Wilhelmsen. Alle ældster fra Zion, der arbejdede i Missionen, havde bidraget dertil. En broder A. J. Andersen i Århus havde lavet det.

Den 5. august 1884 ankom ældste John Henry Smith, præsident for Den europæiske Mission, atter til København sammen med ældste George C. Lambert. Efter deres tilbagekomst til England skrev de bl. a. følgende i »Millennial Star«:

»Vi havde fornylig det store privilegium at aflægge et kort besøg i Skandinavien og gennem egen iagttagelse lærte vi om værkets fremgang i Danmark og Sverige. *** Selv om vi virkede under det handicap ikke at være i stand til at tale landets sprog, havde vi dog den store fordel at have dygtige tolke, for det meste præsident Anthon H. Lund. Med hensyn til at forstå folk: selv om deres sprog ikke altid var tydeligt for os, var der dog ikke nogen som helst tvivl om den ånd, der besjælede de hellige, som fik deres åsyn til at stråle af

glæde og fremkaldte hjertelige hilsener. Det er den samme ånd, der karakteriserer Guds hellige i alle lande. *** Skandinavien har været en meget frugtbar mark for evangeliets udbredelse. Denne missionsmark har skabt et stort antal af udmærkede hellige, som er blandt de bedste støtter af Guds værk i denne vor tid.«

Vanskelige tider

I 80'ernes Amerika blev der af den amerikanske Kongres vedtaget flere love med brod mod praktiseringen af flerkonieriet. Samtidig med gennemførelsen af disse love benyttede mange kirkesamfund og andre organisationer sig af lejligheden til at angribe Kirken og dens medlemmer. Aviser og tidsskrifter var fulde af angreb på Kirken, og disse angreb havde naturligvis også deres virkning i andre lande, Danmark ikke undtaget. De amerikanske ambassadører og konsulter var af Washington blevet instrueret om ikke at yde amerikanske statsborgere, som var beskæftiget med missionsarbejde for »mormonerne« nogen beskyttelse. Myndighederne på Bornholm var de første til at udstede udvisningsordrer imod missionærerne. Den 23. maj 1885 blev ældste August Valentine udvist fra Bornholm, fordi han havde prædikeret »mormonisme«. Han blev sendt til København, hvor han sad fængslet i fem dage, og derfra blev han sendt med et skib til Hull i England.

En anden missionær, ældste John P. Ipsen, som havde arbejdet i Norge som missionær, aflagde besøg på Bornholm, hvor han havde slægt og venner. Han blev indstævnet for retten på samme tid som broder Valentine. Han fik imidlertid lov til at forblive på øen, dersom han ville love ikke at forkynde »mormonismen«. Broder Ipsen hverken ville eller kunne aflægge et sådant løfte. Broder Valentine havde aftalt et møde ude på landet pinsesøndag, og broder Ipsen tog derud og på opfordring af husets ejer og andre tilstedeværende holdt han en tale over Kristi læresætninger og beviste sine påstande ud fra Bibelen. Han skænkede det ikke en tanke, at han ikke havde lov til at prædike evangeliet, som han

fandt det rigtigt. Men broder Ipsen blev afbrudt i sin tale og måtte slutte mødet, hvorefter han blev arresteret og ført til Rønne, hvor han sad fængslet til næste dag, da han blev idømt to dages fængsel. Efter de to dage blev han løsladt, men kort tid derefter blev han igen indstævnet for retten, hvor en udvisningsordre blev læst op for ham, den samme ordre som broder Valentine havde modtaget. Han blev ført til København og efter to dage i fængsel der blev han sendt med et skib til England. Andre tilfælde af landsforvisning forekom også. For os i dag synes en sådan fremgangsmåde uhørt. Missionærerne havde ikke gjort andet end forkynde evangeliet efter deres overbevisning; de havde aldrig prædikeret oprør mod staten eller nogen anden institution. Men alt dette var eftervirkninger af polygami-striden i Amerika. Det er ufatteligt for os at forstå, at mormonerne kunne skabe et sådant røre, et røre, der ofte var fremkaldt af såkaldte gode kristne. Tolerancens svale luft er stadig noget, som menneskene må lære. Det synes at være en vanskelig kunst. Kirkens officielle standpunkt er klart: »Vi fordrer ret til at dyrke Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret; lad dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måde, det behager dem.«

Ældste Nils C. Flygare ankom til København den 14. oktober 1885 for at overtage præsidentskabet over Den skandinaviske Mission efter præsident Anthon H. Lund. Præsident Flygare er endnu en mand, der har spillet en stor rolle i Den skandinaviske Mission og blandt skandinaver i Utah. Han blev født den 3. februar 1841 i nærheden af Ystad i Sverige og blev døbt den 5. september 1858, blev ordineret til ældste i 1859 og tilbragte derefter tre år som missionær i sit fødeland, en almindelig fremgangsmåde for hundrede år siden. I 1864 emigrerede han til Utah, hvor han slog sig ned i Ogden. Ti år senere udførte han en mission i Skandinavien, og det sidste år og fra 1875-1876 præsiderede han over Missionen. Han præsiderede igen over Missionen fra 1878-1879 og tredje gang fra 1885-1888. Hjemme virkede han som biskop for Ogden femte Ward fra 1877-1883 og som anden rådgiver i Weber

stavspræsidentskab fra 1883 til sin død, som indtraf 19. februar 1908. Fra det øjeblik han som ung mand kom ind i Kirken havde han uafbrudt tjent denne.

I begyndelsen af 1886 blev der skrevet mange artikler i København-bladene om Kirken, og de var alle gennemsyret af had til Kirken. Der var især en, som blev offentliggjort i »Politiken«, som var uhyre aggressiv i tone og indhold. Den hævdede, at Kirkens embedsmænd havde taget del i en kæmpemæssig jordsvindel og var blevet rige på bekostning af emigranterne og den amerikanske stat. Præsident Flygare skrev en lang artikel, i hvilken han gav en sandfærdig skildring af de faktiske forhold, og med denne artikel i lommen aflagde han besøg hos redaktøren uden at have meget håb om at få den optaget i avisen som et modsvar på de fremsatte beskyldninger. Til sin store glæde og forbavselse fandt han ud af, at da redaktøren havde gennemlæst hans svar, svarede han: »Ja, jeg vil offentliggøre Deres svar i hele dets længde. Vi må tage hatten af for denne redaktør, som var villig til at give den forurettede oprejsning, til trods for at det måske ville koste ham en hel del. Den næste dag blev præsident Flygares artikel trykt, akkurat som den var blevet indleveret, og den havde en god virkning på offentligheden, og mange læserbreve blev sendt ind, hvori redaktøren blev takket for optagelsen af artiklen.

I årets løb kom mange ældster fra Zion for at virke som missionærer, og mange af Kirkens medlemmer rejste til Utah for at komme nærmere Kirkens hovedkvarter.

Århundredskiftet nærmede sig med raske skridt. Den 14. juni 1900 var det nøjagtigt 50 år siden Erastus Snow åbnede Den danske Mission. I det forløbne halve århundrede havde høsten været stor i alle tre skandinaviske lande, og ikke mindst i Danmark. Over 20.000 havde sluttet sig til Kirken, hvoraf halvdelen havde emigreret til Utah, en uhyre åreladning. Fler-tallet af emigranterne forblev tro mod deres pagter og har sat deres dybe spor i Utahs historie og udvikling. To af Kirkens generalautoriteter var født i Danmark, nemlig Anthon

Hjælpeforeningen

Kærligheden er målestokken

Ved Hjælpeforeningens årlige generalkonference i september 1965 holdt rådgiver, str. Marianne C. Sharp følgende tale:

I de sidste måneder er der en redaktionel artikel fra Church News af ældste Mark E. Petersen, der ustandseligt har stået mig i hovedet, og ved at studere den føler jeg, at jeg først lige er begyndt at forstå den dybere, mere betydningsfulde mening af det første og andet store bud. I artiklen stod der:

»Den endelige dom vil ikke blive en vejning af det gode imod det onde på en vægt for at se, til hvilken side vi vil gå: himlen eller helvede.

Dommens Dag er et tidspunkt, hvor vi vil blive målt, for at man kan se, om vi er blevet Kristus lig i vore sjæle.

De, som ligner Kristus, vil gå med Ham — men ingen andre.«

Jo mere jeg grundede over disse ord, des bedre blev min forståelse af, hvorfor *kærlighed* er nogen til det første og andet bud, som Herren gav sine jordiske børn.

»Du skal *elske* Herren din Gud med hele dit hjerte, med hele din sjæl og med hele dit sind. Dette er det første og store bud. Og et andet er dette lig. Du skal *elske* din næste som dig selv. Af disse to bud afhænger hele loven og profeterne.« — *Matt. 22:37-40.*

Jeg kom også til at tænke på et andet skriftsted, som har forvirret mig lidt, og som står i Paulus' velformede tale:

»Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er profetiske gaver, de skulle forgå, eller tungetale, den skal ophøre, eller kundskab, den skal forsvinde ... Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er kærligheden.« — *1. Kor. 13:8,13.*

Også Mormons ord randt mig i hu: »Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.« (*Moroni 7:47*).

På Dommens Dag, når vore sjæle skal måles, vil *kærlighed* øjensynligt blive målestokken.

Jeg prøvede at vurdere mine handlinger, som I også vurderer jeres. Hvad *gjorde* jeg for at vise min kærlighed til Gud, min kærlighed til næsten? Men hør! en anden tanke slog mig: ikke blot mine *handling*er, men mine følelser, mine ønsker, mine tanker, hvor megen kærlighed var der i dem? Jeg erindrede en søsters ord, sådan halvt i spøg: »Jeg er ikke bange for at blive dømt af mine handlinger, for jeg kan godt få mig selv til at gøre gode gerninger, men jeg er bange for at blive dømt af mine tanker.« Sammen med broder Petersens artikel fik denne udtalelse en ny betydning.

Hver eneste af Frelserens handlinger var dikteret af kærlighed til os. Hans Ånd, Hans væsen gav ikke plads for uærlighed, misundelse, had, jalousi, ondskab eller selvskhed. Han gjorde det, Han havde set Faderen gøre ... thi han lader sin sol opgå over onde og gode og

lader det regne over retfærdige og uretfærdige«. — *Matt. 5:45.* — »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den Enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortæres, men have evigt liv.« — *Joh. 3:16.*

Hvad betyder dette i vort daglige liv som Sidste Dages Helliges kvinder, som hustruer og som mødre? En hustru går ud i køkkenet for at lave mad til sin familie. Hun serverer en appetitlig anrettet middag roligt og værdigt. Men indvendig koger hun! Hendes mand havde ikke sagt noget om, at han ville tage en gæst med hjem. Børnene hjalp hende ikke, og hun havde meget at gøre endnu i aften. Hendes følelser var blevet såret, fordi der ikke var nogen, der tog hensyn til hende. Stillet op mod kærlighedens målestok har det så meget at sige, hvad hendes familie skulle have gjort eller ikke skulle have gjort? Spørgsmålet for hende er: var hendes ånd kristelig?

Vi læser Frelserens ord til farisæerne, da Han kaldte dem kalkede grave, der så smukke ud udvendigt, men var urene indeni. Den beskrivelse kan på en måde være os nærmere end 2.000 år siden.

Kærligheden er den hårdeste arbejdsgiver. Vi lider alle mentalt, fysisk og åndeligt. Vi oplever allesammen skuffelse, hjertesorg, bristede forhåbninger, angst og bedrøvelse. Vi må lære at tage det allesammen med en kristelig ånd, ... Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.« (*Luk. 23:24*); ... ske ikke min, men din vilje« (*Matt. 26:39*).

En virkelig Kristi-lig ånd forekommer os at være uopnåelig, men jo bedre vi forstår udtalelsen »Gud er kærlighed«, des nærmere målet er vi. Efterhånden som vi vokser i kærlighed, kan vi bedre forstå, at »menneskene er til for at nyde glæde«.

Hjælpeforeningen er et af Herrens store redskaber til hjælp for sine døtre, at de må opnå fuldkommenhed. Profeten Joseph Smith sagde: »Hjælpeforeningen er ikke til for blot at hjælpe de fattige, men også for at frelse sjæle« — for at frelse vore egne sjæle, medens vi lærer at elske søstrene og hjælpe dem at frelse deres.

Gid hver eneste Sidste Dages Hellige kvinde *elskede* Hjælpeforeningen. Tro mig, den hjælper os virkelig til at få en mere Kristi-lig ånd. Efterhånden som vi lærer noget i Hjælpeforeningen og lærer at tjene, øges vor ydmyghed. Vi lærer at indrømme vore fejl, men kærlighedens målestok er stillet op ved siden af hver af os, og det evige livs mål er altid foran os. Må vi lade Hjælpeforeningen fremelske kærligheden i os. Må vi på den sidste dag findes i besiddelse af kærlighed, så alt må være vel med os!

Med hilsen til alle vore søstre

fra Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

NB! Vi henleder søstrenes opmærksomhed på, at deres stævne på grund af distriktskonferencernes omplacering er blevet udsat til 4.—5. juni.

Genealogisk Forening

PRS i fuldt sving

Efter tre år med registrering og yderligere udvikling af programmet er Genealogical Society's Anetavle-Henvisningstjeneste (*Pedigree Referral Service, PRS*) nu i fuld gang. Dette program blev først indført i januar 1963, på hvilket tidspunkt alle, som har genealogiske interesser, både medlemmer af Kirken og ikke-medlemmer, blev opfordret til at registrere efternavne på deres direkte forfædre tilligemed sted- og tidsangivelse i PRS. Siden den tid har deltagerne i PRS registreret næsten en halv million efternavne, og PRS's arkiv vokser støt hver måned, efterhånden som flere og flere lærer om dette arbejde.

(Denne Anetavle-Henvisningstjeneste, PRS, omtales udførligt i 6. kapitel i lektieheftet GENEALOGI I VIRK-SOMHED, som for tiden bruges i G.U.F., pris kr. 4,00).

Formålet med PRS er at bringe de personer sammen, som har de samme forfædre, og som udfører genealogisk efterforskningsarbejde på de samme linier. Efter at have registreret efternavne, stednavne og tidsperioder fra deres anetavler, er disse personer berettiget til at anmode om eftersøgning i PRS's arkiv efter navne og adresser på andre PRS-deltagere, som har registreret lignende oplysninger. Når man først er i forbindelse med andre, som har samme forfædre, kan de pågældende udføre deres genealogiske efterforskningsarbejde i samarbejde med hinanden, og derved hjælpe med til at forhindre duplikat væd efterforskningen.

Når man er klar over, at flere generationer tilbage er der mange forskere, der stammer fra de samme forfædre, er det tydeligt, at der er behov for samarbejde, når man skal lokalisere og identificere disse forfædre. Det er med denne tanke i sinde, at Genealogical Society udkastede ideen til Anetavle-Henvisningstjenesten for at stimulere samarbejdet mellem enkeltpersoner ved deres efterforskning og opmuntre til at udveksle genealogiske fund.

PRS er udtrykkeligt en deltager-orienteret service. Det arkiv af efternavne, stednavne og tidsperioder, som bliver samlet, kan udelukkende bestå af de oplysninger, der registreres af dem, der deltager i dette arbejde. Dette service-arbejde er på ingen måde forbundet med behandlingen af skemaer til tempelordinancearbejde eller med nogle af Genealogical Society's arkiver for familieskemaer eller udførte døbs- og endowmentshandlinger. Heller ikke er PRS forbundet med det arbejde, der udføres af Genealogical Society's efterforskningsafdeling. PRS er en særskilt serviceafdeling, som drives af biblioteket.

PRS arbejder efter et »sorteringsrum-princip. Har du nogensinde været på posthuset for at spørge efter poste restante-breve? Har du lagt mærke til, hvorledes posten er sorteret alfabetisk og anbragt i små sorteringsrum, hvor de venter på at blive afhentet? PRS arbejder på denne måde, med undtagelse af at sorteringsarbejdet udføres på datamaskiner, og oplysningerne oplagres på magnetbånd. For at give dig en ide om, hvorledes programmet virker,

så forestil dig et sådant posthus-arrangement og forestil dig, at du går hen til postekspedienten og beder om alle de navne og adresser i rummet, som er mærket: ATKINSON, fra Marshfield, Plymouth County, Massachusetts, i perioden 1750—1850. Ekspedienten rækker dig så navne og adresser på alle de andre personer, som er kommet og har registreret sådanne oplysninger, som senere blev sorteret i dette specielle rum. Naturligvis bliver PRS-registreringer og forespørgsler foretaget på en meget mere moderne og effektiv måde, men det gammeldags princip bag arbejdet er lige så jordbundet som at sortere post.

Man kan let forstå, at jo flere registreringer der findes, jo større er chancen for, at man kan få navne og adresser. Hvis der ingen navne og adresser findes i »sorteringsrummet«, betyder det simpelthen, at der endnu ikke er nogen, som har registreret det efternavn, du spørger efter fra det bestemte sted og tidspunkt, men der ville måske være mange mennesker, hvis navne og adresser kunne fås, hvis blot de ville registrere.

En af de vigtigste faktorer for PRS's succes er omfanget af dets arkiv. Arkivet vokser efterhånden, som flere og flere personer registrerer efternavne, stednavne og tidsperioder efter deres anetavler. Hvert år vil måske hundretdusinder af navne blive føjet til arkivet. På denne måde bliver PRS stadig mere og mere til nytte, efterhånden som tiden går og arkivet vokser.

Det koster ikke noget for de enkelte at registrere, men der er en pris for forespørgsler. PRS er ikke en profit-skabende virksomhed; de uhyre investeringer, der kræves for at udvikle programmet og holde arbejdet i drift, blev foretaget med støtte fra Genealogical Society. Prisen for forespørgsler er kalkuleret til at dække storstedelen af omkostningerne ved den datamaskinetid, der går med at besvare spørgsmåle.

I de første stadier af programmet, herunder i år og næste år eller deromkring, bør der lægges den allerstørste vægt på den del af programmet, der omfatter registrering. Det er muligt, at forespørgsler, der stilles nu, vil have held med sig, men der er også chance for, at der ikke opnås noget resultat. Deltagere vil måske gerne indsende nogle prøveforespørgsler for at se, hvilken slags svar de vil modtage. Hvis svaret er godt, er det udmærket; men deltagerne bør ikke blive skuffede, hvis der ikke opnås resultater.

Før der kan foretages forespørgsler, må de deltagerne, der spørger, allerede have registreret hos PRS og have modtaget et PRS-nummer. PRS-nummeret er deltagerens identifikationsnummer. Efter at man har modtaget dette nummer, må det anføres på alle breve etc. til og fra PRS. Grunden til at forespørgslerne er begrænset til dem, som selv har registreret, er at opmuntre til arkivets vækst.

Som anført tidligere er formålet med PRS at sætte de folk i forbindelse med hinanden, som arbejder på de

samme linier. Når de først er i forbindelse med hinanden, kan de arbejde sammen. Når derfor PRS har opfyldt sit formål og har ført folk sammen, skal de enkelte selv udveksle, hvad de har fundet. Det er forbavsende, hvor ofte der opdaget nye ledetråde eller nye oplysninger hos en eller anden fjernboende fætter eller kusine. Kommentarer som f. eks. »Bare jeg havde kendt dig noget før«, er almindelige i genealogiske kredse.

Utvivlsomt vil det første skridt, som begyndergenealoger verden over i fremtiden foretager, være at registrere hos PRS. Dernæst vil de indsende forespørgsler angående de efternavne, de er interesseret i. Dette vil sætte begynderen i forbindelse med andre, som arbejder på de samme linier, som han påtænker at efterforske. Ved at korrespondere med disse mennesker vil han blive klar over, hvilke efterforskninger der allerede er foretaget, og han kan blive ført til områder af efterforskningen, hvor han kan gøre mest nytte.

Deltageren vil måske gennem PRS opdage, at der eksisterer en familie-organisation for de linier, han påtænker at efterforske. Han kan så slutte sig til organisationen og tilbyde sin hjælp ved dens efterforsknings-projekter. Begynderne bliver ofte forbavset over den mængde genealogisk efterforskningsarbejde, der allerede er blevet udført af deres egen familie-organisation.

At være medlem af en familie-organisation eller flere sådanne organisationer nedskærer den mængde oplysning-

ger, som den enkelte skal registrere hos PRS. Når der er en familie-organisation, skal en PRS-repræsentant kaldes af organisationen til at registrere de anetavlelinier, som organisationen er ansvarlig for at efterforske. Individuelle deltagere, som selv registrerer, skal kun registrere de linier, som ikke falder ind under familie-organisationens efterforskningsprogram.

PRS's muligheder og det servicearbejde, den kan yde genealoger over hele verden, er ubegrænset. For øjeblikket er PRS en »sovende kæmpe« — som lige er begyndt at strække sine arme ud og gå i gang. Hvis alle genealogiske forskere over hele verden vil registrere deres aner, fuldstændigt og på rette måde, vil PRS blive den største velsignelse for genealogisk efterforskning, som verden nogensinde har kendt.

Præstedømmets medlemmer i hele Kirken bør gå i spidsen og opmuntre til deltagelse i dette nye og forjættende program.

(Fra *Improvement Era*, januar 1966).

Bemærk: Blanketter til registrering og forespørgsel i PRS kan fås hos Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, Priorvej 12, København F. Blanketterne er på engelsk, men oversættelse og forklaring findes som tidligere nævnt i lektieheftet GENEALOGI I VIRKSOMHED, 6. kapitel. Blanketterne er gratis, men da vi kun har et begrænset antal til rådighed, bedes der kun rekvireret det antal, der er strengt nødvendigt.

Søndagsskolen

Andante LE ROY J. ROBERTSON

Nadververs for april:

»Enhver må prøve sig selv, og så spise af brodet og drikke af kalken.« (1. Kor. 28:11).

Nadververs for maj:

»Og det skal I altid gøre for dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn.« (3 Nephi 18:11).

Søndagsskolesang for april:

»Kom, lyt til Profetens røst.« (Nr. 138 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for maj:

»Daggrjets stråler.« (Nr. 137 i den blå sangbog).

Det ene ben her — det andet der

Når jeg rejser rundt i de forskellige grene, træffer jeg mange dejlige søskende, som elsker deres arbejde i Søndagsskolen — der gør en virkelig stor indsats, og som lægger al deres flid og evner ind for at udfylde det kald, som de har fået, og det er dejligt at møde disse søskende — det er dejligt at se den begejstring, som lyser ud fra dem, og det er dejligt at høre den begejstringens ærbødighed og ydmyghed, som de lægger for dagen, når de omtaler deres arbejde i Søndagsskolen — der kan virkelig

spores en god ånd blandt søndagsskolefunktionærerne overalt i Missionen (hvor er det vidunderligt!!!), og så er det ikke blot, fordi det er forår med grøde i luften — nej, det er fordi, der er fremkommet et ønske om »at være med i fællesskabet« — der eksisterer virkelig et ønske om at udfylde sin stilling 100 %, og når så mange har så gode ønsker og egenskaber, ja, så må vi da gå en stor fremtid i møde — ikke sandt?

Der findes nogle små »skønhedsfejl«, som vi skulle se

at få rettet, og med den indstilling, I har til arbejdet, ved jeg, at dette også vil blive gjort — lad mig nævne: Lektie-hæfterne skal være de foreskrevne, og det vil ikke blive tolereret, at en lærer indsætter sit eget kursus i stedet for det foreskrevne studiekursus (Håndbogen kap. VI side 46). Søndagsskoleforstanderskabet skal sidde på forhøjningen senest 5 minutter før mødets begyndelse. Organisationen skal begynde at præledere 5 minutter før mødets begyndelse. Formødet skal afholdes i enhver Søndagsskole — og det skal være andagtsfuldt — ikke humoristisk, eller en »diskussionsklub«, men det skal være et åndeligt opløftende møde. Det er enhver funktionærs pligt at kende Håndbogen for Søndagsskolen og lede mødet m. v., som det fremgår af denne, samt de meddelelser, der udsendes fra Hovedbestyrelsen.

Dette var nogle af de ting, som trængte sig på, og som jeg ved, at I også vil få rettet i den nærmeste fremtid, for man kan jo ikke stå med det ene ben på »hellig grund« og have det andet plantet på »verdens grund«; nu ved jeg godt, at denne »talemåde« er gået igen i de seneste artikler, men jeg har også oplevet den glæde at se, at der er sket udvikling indenfor Søndagsskolen, fordi nogle har prøvet på at rette de dele, som jeg har påpeget som værende i strid med vor Kirke, og ikke nok med at de har prøvet at rette disse ting — de har rettet dem, og det er en stor glæde at se noget sådant ske — så med den ydmyghed og ærbødighed, som vi er ved at opelske hos hinanden, skulle vi kunne få alt gjort perfekt — også hos os selv. Jeg kommer her til at tænke på en broder, som jeg talte med en dag på en af mine rejser, og som jeg i samtalen løb stillede et spørgsmål — efter at jeg havde ønsket ham til lykke med hans datter, som lige var blevet døbt: »Hvor mange af dine børn har du nu døbt?« »Tre«, svarede han, »to drenge og en pige, og jeg håber også at få lov til at døbe de to små«. Jeg stod og bed mig selv lidt i tungen og tænkte, skal du spørge eller skal du lade være — men så kom det brusende ud af mig: »Er I meldt ud af folkekirken?« »Ja!« svarede han, »men det vil sige, kun Lillemor og jeg — børnene er ikke, for jeg synes, at de selv skal have lov at tage stilling til dette!« »Og hvor gamle mener du så, at de skal være for at tage stilling til dette«, indskød jeg. »Jeg vil mene«, svarede han, »at når de kommer i teen-age-alderen, vil de kunne tage en personlig stilling hertil, og så kan de jo selv vælge!« Jeg gjorde ham selvfølgelig opmærksom på, at det, han her gjorde, var meget, meget alvorligt — for ham — thi vor Fader i Himlen har givet os ganske bestemte retningslinier for, hvorledes vi skal opføre vore børn i den rette tro. Herren siger: »Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de

ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dens organiserede stave.

Øg når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspåleggelsen.

De skal også lære deres børn at bede og at vandretur skaffet for Herren.

Øg Zions indbyggere skal også holde sabbatsdagen hellig.

Øg Zions indbyggere skal også ihukomme deres arbejde, eftersom de er bestemt til at arbejde i troskab, thi den lade skal ihukomme hos Herren.«

Jeg må desværre erkende, at denne broder ikke forstod det, han var af den slags, der ønskede at have »det ene ben her — og det andet der«. Når jeg hører nogen sige dette, tror jeg, at de mangler tro på evangeliets principper og ikke forstår det, som de skulle. Herren har sagt, at det er en pligt at undervise vore børn i deres ungdom, og jeg foretrækker at tage Herrens ord for det, hellere end ordene fra dem, som ikke adlyder Hans befalinger. Det er tåbeligt at tro, at vore børn kan vokse op med kundskab om evangeliet uden at få undervisning. Jeg ved, at evangeliet er sandt, og det ved min hustru også, men mine børn vil ikke vide, at evangeliet er sandt, med mindre de studerer det og selv får et vidnesbyrd om det. Forældre, der mener, at deres børn er født med kundskab om evangeliet, bedrager sig selv.

I, mine kære medarbejdere udi det ganske land, forstå, hvor vigtigt det er at undervise, det er det største kald i Kirken — det er vidunderligt at få et sådant kald! Øg for at I rigtig kan forstå det og få en rodfæstet overbevisning herom, har I hver især fået en lille vejledning, der hedder »DU ER KALDET TIL AT TJENE«; studér denne meget nøje — og ligeledes bogen »HJORLEDES MAN UNDERVISER I EVANGELIET«, lad disse to bøger ansøre dig til at yde det allerbedste, således at dine elever aldrig må gå i tvivl om, hvor de hører til — nemlig i Guds sande Kirke! Forresten, må jeg have lov til at stille dig det samme spørgsmål, som jeg stillede denne broder: »Har du meldt dig ud af dit tidligere trossamfund og står ren og ubesmittet frem og forkynder Herrens ord for dine elever i Guds sande Kirke JESU KRISTI KIRKE af SIDSTE DAGES HELLIGE?«

Jeg appellerer blot til din samvittighed.

Med de kærligste hilsener fra din broder i pagten

E. Nordby Larsen,

Hovedbestyrelsen.

MÅNEDENS

Skriftotet

Skriftsted for 5. juni. Kursus 9.

Sædvanlig indledning.

MISSIONÆRSKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD

Reference: Mark. 1:4.

«... således fremstod Johannes Døber i ørkenen og prædikede omvendelses-dåb til syndernes forladelse.»

Skriftstedets omgivelser og baggrund.

Esajas forudsagde Johannes Døberens komme og mission.

»I ørkenen råber en røst: Ban Herrens vej, jævn i det øde land en højvej for vor Gud!« (Es. 40:3).

Johannes Døberens kaldelse var meget vigtig. Han var født i en præstelig familie. Hans fader, Zacharias, var selv præst, og hans moder, Elisabeth, var af Aarons slægt (Luk. 1:5). Johannes' fødsel blev forudsagt af en engel sendt af Gud (Lukas kap. 1). Johannes blev født lige seks måneder før Jesus. Dette var ifølge vor Himmelske Faders plan, så Johannes skulle berede vejen for Jesus, Frelseren.

Under forberedelsen til dette store ansvar udviklede Johannes stor åndelig styrke. Han gik ud for at leve i den øde ørken, som lå vest for det Døde Hav. Der stu-

derede han, bad til Gud i oprigtighed og tænkte en hel del over sin fremtidige mission.

Da tiden var moden til, at han kunne udføre sin gerning, begyndte Johannes at prædike. Hvor han end gik, mens han rejste langs floden Jordan, råbte han med høj røst til folket om at omvende sig og lade sig døbe til deres synders forladelse. Vor Himmelske Fader vidste, at folk ikke kunne modtage Jesu og komme ind i Hans rige, uden deres liv blev rensed ved omvendelse og dåb.

Johannes var den første profet, der var opstået blandt Israels folk i mange, mange år. Hans mission varede kun omkring seks måneder, for efter at Jesus var blevet døbt og havde begyndt sin egen præstegerning, var Johannes' mission blevet fuldført. Han havde været en »budbringer« for Jesus og havde beredt en vej for Ham ved at døbe i ørkenen og prædike omvendelsens dåb til syndernes forladelse.

Skriftstedets betydning.

Selv om Johannes' mission kun varede seks måneder, har hans budskab aldrig mistet sin betydning selv i vore dage. Det er lige så sandt i dag, som det var på Johannes' tid, at intet menneske kan modtage Jesu Kristi Evangelium og indkomme i Hans rige uden først at have modtaget omvendelsens dåb.

Missionærens brug af skriftstedet.

Skriftstedet Mark. 1:4 bliver brugt af missionærer i vor kirke til at demonstrere vigtigheden af omvendelse og dåb for alle dem, blandt hvilke de er kaldet til at prædike og arbejde.

Ligesom Johannes i gammel tid bereder missionærer i vor tid også vejen for Jesu komme, denne gang Hans andet komme.

Betydning for vort liv.

1. Omvendelse og dåb i vand er forberedende skridt for enhver af os til at blive rede til at modtage Den Helligånd's Gave og til at acceptere privilegierne og forpligtelserne ved et medlemskab i kirken. Disse skridt er absolut nødvendige.

2. Omvendelse er af fortsat vigtighed for os. Hvis vi vedvarende undlader at omvende os fra vore synder hver dag, begynder vor dåb at miste sin betydning og kraft.

3. Enhver af os har som medlem af kirken pligt til at være en missionær og til at opmuntre andre til at berede sig selv til at modtage evangeliet ved at omvende sig og lade sig døbe.

FORSLAG TIL 2½-MINUTS TALEN

1. Hjælp den udvalgte elev med at blive fortrolig med skriftstedets omgivelser og historiske baggrund. Dette materiale behøver ikke at blive brugt til 2½-minutts talen. Det er givet for at hjælpe eleven med at få »følelse« med sit emne.

2. Påbegynd, at ved hans egen dåb var der hændelser og personer, som hjalp med at »berede vejen«.

3. Hjælp eleven og medlemmer af klassen til at forstå, at forud for de fleste af de vigtige hændelser i evangeliet har der været en »forberedelsesperiode«. Dette har sædvanligvis været den forudgående funktion af en profet.

4. Hjælp den udvalgte elev med at udvikle en skitse til en tale baseret på hans erfaring med det udvalgte skriftsted. Prøv at afholde eleven fra at holde en nedskrevet tale og få ham i stedet til at bruge sine egne ord og vendinger. Dette kan medføre, at ikke to af fremførelserne er nøjagtig ens.

5. Giv eleven mulighed for at »give« talen flere gange for præsentationen ved søndagsskolemødet.

Muligt udkast til tale.

1. Barnet kan hurtigt identificere Johannes og hans mission.

2. Dernæst kan han genopfriske dåbens vigtighed ved at bruge andre korte skriftsteder og udtalelser fra generalautoriteter.

3. Så kan han gøre rede for vigtigheden af Johannes' budskab for sig selv og alle medlemmer af kirken.

Eleven kan tale over emnet: »Hvad Johannes Døberens mission betyder for mig selv.«

En anden effektiv udførelse vil være at bruge to elever i stedet for en. Den første elev kan da spille rollen som Johannes Døberen og foran forsamlingen recitere sådanne ord, som Johannes måtte have brugt: »Bered vejen for Herren, gør Hans stier jævne. Omvend jer og lad jer døbe til jeres synders forladelse.«

Den anden elev kan derpå identificere den, der udtaler ordene, og således bevæge sig hen imod en udvidelse af skriftstedets tema.

Skriftsted for 5. juni 1966, kursus 15.

Sædvanlig indledning.

MISSIONÆRSKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD
Reference: Aab. 14:6.

»Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.«

Dette berømte, velkendte skriftsted bliver brugt meget og er til stor fortrostning for Sidste Dages Hellige som en profets udtryk for Guds løfte om, at evangeliet ville blive prædikeret igen »for dem, som bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.«

Gengivelsen af evangeliet til profeten Joseph Smith gennem guddommeligt åbenbaring og besøg og betjening af engle og andre himmelske væsener er det store budskab, som mormormissionærer har båret og fortsat bærer med forøget oprigtighed og selvpofrelse til folk, der »bor på jorden« — dette er opfyldelsen af Guds løfte, udtrykt for Ham af profeten Johannes, Åbenbareren.

Som almindeligt er med skriftsteder, er dette dybsindigt og enkelt i sin profetiske helhed, klarhed og kortfattedhed. Det har også den begejstrede ånd af jubel og taksigelse i slutningsordene: »Frygt Gud og giv Ham ære; thi nu er Hans doms time kommet. Ja, tilbed Ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældenes.«

* For al skabningen og evangeliet og kirken — alt givet til menneskeheden i dets fylde i dag — Guds store gaver til Hans børn, beviset på Hans uforanderlige kærlighed.

Når disse to programmer indsendes for at gå i trykken til vort april nummer, har vi afholdt den første faste-søndag med dette program, og jeg er meget spændt på, hvor mange grene i missionen, der har fuldført det (forhåbentlig alle, som har mulighed derfor). Nu venter jeg at høre fra distrikterne, men jeg ved på forhånd, at der er nogle grene, som ikke kan fuldføre det på grund af for lidt »menneskemateriale«, men at de disse steder har benyttet den vejledende lektioversigt og ud fra dette holdt to 2½ minuts taler; som en lille gren sagde: »Så føler vi også, at vi er med i det«. Jeg overværede dets udførelse i en gren, og det blev udført aldeles tilfredsstillende, blot vil jeg gerne erindre jer om, at de sædvanlige 2½ minuts taler ikke skal udelades denne dag.

Foreløbig tak for jeres anstrengelser, og jeg ved, Gud vil velsigne jer for det!

E. Nordby Larsen,
Hovedbestyrelsen.

Gensidig Uddannelses Forening

Hvor go' er jeg?

Vi vil næsten allesammen gerne være gode, nogle er bedre til det end andre.

Nogle falder i grave, de selv har gravet.

Nogle falder i, bliver fanget i fælder, stillet op af såkaldte »venner«.

Nogle bruger denne her med »én gang er ingen gang«.

Nogle har glemt den store forskel mellem rigtigt og forkert, eller de har måske aldrig rigtigt forstået den.

Nogle tænker aldrig over følgerne, »hvad så bagefter«-siden af deres handlinger.

Nogle tænker så meget og indviklet, at de aldrig får handlet.

Ville det ikke være rart med en målestok for, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert? Hvad der er godt og hvad der er ondt, hvad der »kommer fra Gud« og hvad der »kommer fra djævelen«? Slå op i Moroni 7, særlig vers 12—17, hvor han fremsætter Mormons lærdomme om dette.

Det er et mægtigt system. Det virker.

Her er nogle typiske situationer, mål dem efter Mormons åndelige målestok, og benyt så prøven overfor dine egne handlinger.

Bringer følgende dig nærmere til GUD?

1. At tale uforskammeret til forældre eller om dem?
2. At snyde ved eksamen?
3. Bide din vrede i dig og sige undskyld?
4. At flirte og kæle?
5. Lade en lille smule sladder gå videre?
6. Invitere en ny med i jeres samvær med kammeraterne?
7. Opfinde forskellige »gode« undskyldninger for at blive hjemme fra møderne, især søndag formiddag?
8. At gå i biografen om søndagen?

(Fra *Improvement Era*, november 1965)

Hvis du føler, at du ikke har nogle fejl, så er det én til.

Jeg vover alt, hvad der klæder en mand, den der vover mere, er ikke en mand. (Shakespeare).

FESTINORD
STOCKHOLM 30.6-3.7 1966

Kort G.U.F. Nyt

Udover de i sidste nummer omtalte cirkulærer om FESTINORD er følgende nu udsendt:

Ungdomskoret
Vejledning f. Gruppeledere
Til Grenspræsidenterne
Fortegn. over cirkulærer
Almindelige instruktioner
Hvordan skal vi nå det hele?
Plakatkonkurrence

G.U.F.-ledere, tilsynsførende, grenspræsidenter og medlemmer, der skal med til Stockholm, bør sikre sig, at de kender indholdet af samtlige de cirkulærer, der vedkommer dem.

Lille svensk ordbog:

akta dig = pas på
andesteg = åndeskrift
ankastek = andesteg
börja = begynde
hur dags = hvornår (på dagen)
rolig = morsom
smil = hånligt eller slesk smil
småleende = smile

TEMPELREJSERNE i 1966

Som omtalt i februar nummeret af STJERNEN vil de to tempelrejser i år finde sted til følgende tider:

Rejse I: 11. til 14. juli (begge dage indbefattet).

Rejse II: 29. august til 1. september (begge dage indbefattet).

De nævnte datoer omfatter selve de dage, hvor vi går igennem templet. Hertil må så regnes den tid, det tager at rejse til og fra Schweiz. Turen i juli vil fortrinsvis være beregnet for familier med skolesøgende børn, men andre søskende er naturligvis velkomne til også at deltage.

Der vil blive arrangeret fællesrejse med tog, og vi håber at kunne få sovevogn hele vejen mellem København og Basel på begge rejser. Af hensyn til rejsearrangementerne, bestilling af sovevogn etc., beder vi venligst alle søskende, som påtænker at rejse til templet i år, om snarest muligt at indsende den i dette nummer af STJERNEN indlagte

»Foreløbige indtegningsblanket«, således at vi kan være lidt orienteret om, hvor mange der ønsker at deltage i de respektive rejser.

Rejsen til Schweiz og retur vil med sovevogn koste ca. kr. 350,00 plus ca. kr. 15,00 for rejse- og sygeforsikring, som vi i år vil tegne for alle dem, der rejser med toget. I ovennævnte pris er ikke indbefattet opholdet i Schweiz. Vi vil blive indkvarteret privat i nærheden af templet, og opholdet vil kunne gøres for ca. kr. 150,00 pro persona. Børn under 4 år kører frit med toget, og børn mellem 4 og 10 år kører for 1/2 pris.

Den foreløbige indmeldelsesblanket bedes indsendt til Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F., og konvolutten bedes mærket »Tempelrejse«. Også søskende, som rejser med privat befordring, bedes indsende blanketten, da Templet skal vide, hvor mange deltagere der kommer ialt.

PRIMARY

»Skildpadden og Haren«

eller

»En Kappestrid mellem to Mormoners.«

Det er Ånden, som giver liv, derfor er det hovedsagen, når vi studerer den vidunderlige Mormons Bog, at vi forstår Ånden i den.

Præsident Grant fortæller os, hvorledes det gik til, at han kom til at læse Mormons Bog for første gang:

»Jeg husker ganske tydeligt, da onkel Anthony Ivins, farbroder til Ældste Anthony W. Ivins, sagde til mig og sin søn, Anthony C. Ivins:

»Heber og Anthony, har I læst Mormons Bog?«

Vi svarede: »Nej!«

»Jeg vil gerne have, at I læser den, og I skal love mig, at I ikke springer et eneste ord over. Den, som først får læst den, giver jeg et par fine skindhandsker med manchetter af bæverskind.«

Hver eneste dreng på 14 år, der ejede sådan et par handsker, troede bestemt, at han »var noget«. Jeg husker, at min Mor havde været meget ivrig for, at jeg skulle læse Mormons Bog, men jeg havde ikke gjort det. Nu besluttede jeg, at jeg ville læse den, ca. 25 sider om dagen, og få de velsignelser, som den sagdes at indeholde. Jeg troede, at Bogen var sand, for det havde min Mor sagt, og jeg havde også hørt min klasselærer bære vidnesbyrd om det. Men jeg vidste også, at for at vinde handskerne, måtte jeg læse så hurtigt, at jeg ikke ville få nogen velsignelse ud af det, så jeg tænkte, at jeg ville læse Mormons Bog.

Jeg mødte ham den næste morgen, og han spurgte: »Hvor mange sider har Du læst?«

»Jeg har læst 25 sider.« Han sagde: »Jeg har læst over 150. Jeg sad oppe til over midnat.«

Så sagde jeg: Farvel, handsker!

Men jeg fortsatte med at læse mine 25 sider om dagen, af og til blev jeg så interesseret, så jeg læste 50 eller 75 sider af gangen, og hvad skete?

JEG BLEV FØRST FÆRDIG — OG VANDT HANDSKERNE!!! Anthony var faret for stærkt frem fra begyndelsen; derfor blev han træt på halvvejen og kom bag efter.

Et af Præsident Grant's yndlingsudtryk var dette: »Det arbejde, som vi viser udholdenhed i at udføre, vil efterhånden føles lettere — ikke fordi arbejdet bliver forandret, men fordi vor kraft til at udføre det forages.«

Det er store ord, og de betyder kort og godt, at alt det, vi stræber efter at udføre på bedste måde, efterhånden vil blive lettere at udføre. Hvorfor?

Ikke fordi arbejdet i mindste grad forandrer sig, men fordi vi efterhånden bliver bedre og bedre i stand til at udføre det!

Præsident Grant har inspireret mange mennesker til at holde ud med det arbejde, de har begyndt på.

To ting må vi i hvert fald lære, før eller siden:

1. At være pålidelige, præcise, trofaste og have en plan at udføre vort arbejde efter.

2. At være udholdende — ikke svigte — ikke give op.

Primary Hovedbestyrelse.

PRÆSTEDOMMET

Kirkens ansvar og pligt

Her i begyndelsen af 1966 er vi opmærksom på den kendsgerning, at Kirken nu viser de enkelte medlemmer mere opmærksomhed end nogensinde før. Det er som det bør være, for denne Kirke består af medlemmer. De er dens vigtigste produkt og den fundamentale basis for dens eksistens. Folkets velfindende er hvad den mest bekymrer sig om.

Kirken har mange ansvarsfulde pligter, som den har fået fra Herren, og som den er forpligtet til at opfylde.

1. Dens folk skal dele deres midler med de værdige trængende. Herren har tydeligt åbenbaret, hvorfor Zion i gamle dage fandt nåde hos Herren. Blandt de tre grunde, der blev anført, var at der ikke fandtes fattige iblandt dem. (Se *Moses 7:18*). Det er blevet åbenbaret, at loven om indvielse og forvaltning er løsningen på problemet om den retfærdige fordeling af folkets rigdom. Den går ud på, at ingen arbejder for personlig vinding, men at alle har tilstrækkeligt til en lykkelig levevis, medens alt overskud går til at hjælpe de mindre heldige. Indtil det tidspunkt, hvor vi fuldstændigt kan praktisere denne evige lov, har vi biskoppens forrådshus og de velfærdsprojekter, som skaffer forsyninger til det.

Vi har præstedømmets kvorummer, forenet i deres arbejde med at forbedre deres mere uheldige medlemmers indtjeningsmuligheder. Ved vor aktive deltagelse i velfærdsprojekterne og ved vor faste med rigelige ydelser til fasteopfyndet, går vi fremad mod den lykkelige dag, da indvielsesloven kan være i fuld virksomhed. Hvert år kommer vi nærmere til lydlighed mod denne lov ved vor praksis og vor evne til at forstå den og adlyde den, end vi har været det i de mange foregående år.

2. Vi skal forkynde det glade budskab til verden, at evangeliet endnu engang findes på jorden, gengivet gen-

nem Profeten Joseph Smith. Ethvert medlem kan og bør tage aktiv del i dette store missionærarbejde. Enhver kan skaffe sig en ven og overtale denne ven til at lytte til det glade budskab. Og ved at lytte vil mange blive rørt af Ånden og ved den blive bevæget til at undersøge Kirken og slutte sig til den.

3. Vi skal gøre vor del til at befri dem af vore forfædre, som er døde uden kendskab til evangeliet, fra deres åndelige fængsel.

Det ventes, at vi alle udfører efterforskningsarbejde og tempelarbejde. For 1966 vil der være et efterforskningsprogram, hvor vi skal finde vore oldeforeldre.

Når disse tre store formål skal føres ud i livet, er det øjensynligt, at hjemmelærerne har et overvældende ansvar, for det er dem, som bringer budskabet om nødvendigheden af at arbejde på disse programmer ud til hjemmene, hvor alt arbejdet har sin begyndelse. Hver familie bliver besøgt af hjemmelæreren. Enhver bliver mindet om Kirkens tre store formål og om sin andel i disse programmer.

Når man tænker på disse kendsgerninger, kan biskopperne straks være enige i, at de har brug for præstedømmets eksekutivkomité i wardet til at hjælpe sig med udførelsen af programmet. Vigtigheden af dens ugentlige møde kan ikke indskræpes nok. Sammen med den står wardets råd. Her mødes alle de, som har med folkets timelige og åndelige udvikling at gøre, for at gøre det muligt at afvikle de programmer, der handler om de tre store formål, så glat som muligt. I 1966 er moderne i disse to grupper af indviede ledere bydende nødvendige. Den glode biskop vil bruge tiden til at føre lederne ind på mere effektivt arbejde.

(Fra *Improvement Era*, januar 1966).

KREDSLÆRERINDERNES budskab

»Thi de skal blive dømt efter deres gerninger, og enhver skal få efter sine gerninger ....« (*L&P 76:111*).

Formål: For at vi kan blive regnet værdige til at blive rost af Herren, må vort liv være optaget af frugtbare gerninger.

En af de mest tydeligt fastslåede kendsgerninger, der er forelagt i Skrifterne, er, at menneskene vil blive dømt ud fra deres egne gerninger. Frelseren understregede hyppigt i sine lignelser og taler betydningen af at gøre gode gerninger. Han sagde: »Af deres frugter skal I kende dem« (*Matt. 7:15*), og fremhævede, at »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i himmeriges rige, men den, som gør min Faders vilje ...« (*Matt. 7:21*). Altså »Den, som hører disse mine ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en klog mand, der byggede sit hus på en klippe« (*Matt. 7:24*).

Apostlen Jakob formanede os: »Vær da ordets gører og ikke blot dets hørere, hvorved I bedrager jer selv« (*Jakob 1:22*).

Profeten Nephi sagde, at den dag skulle komme, »da de vil blive dømt efter deres gerninger, der blev udført med deres jordiske legeme ....« (*1. Nephi 15:32*).

Den store kong Benjamin instruerede sit folk om at tro på Gud og på Hans visdom og magt både i himlen og på jorden, og han formanede dem: »... og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem« (*Mosiah 4:10*).

Denne standard for »gerninger« er blevet målestokken for et menneskes værd — ikke blot på det religiøse område men også for, hvad han opnår på alle aktivitetsområder. Vi dømmes efter den dygtighed vi udvikler og gør en indsats for at opnå, efter den resultater vi opnår, vor hele indstilling, og efter den udstrækning vi har brugt visdom.

En fremragende pianist havde lige høstet tordnende bifald efter en mesterlig udførelse af en yderst vanskelig koncert. En af hans beundrere kom hen til ham og sagde: »Åh, hvor var det vidunderligt! Jeg ville give mit liv for at kunne spille, som De gør«. Hertil svarede virtosen: »Madame, det er for så vidt nøjagtigt, hvad jeg har gjort«.

Uden hensyn til vore evners udstrækning vil vi aldrig nå den højde, vi *kan* nå, hvis vi ikke arbejder og udvikler dem. I denne store Herrens Kirke er vi ikke berettiget til vore venners og vor næstes kærlighed og respekt, heller ikke til vor himmelske Faders velsignelser, blot fordi vi har kundskab eller evangelisk uddannelse. Selv om disse er af betydning, er de kun nyttige i den udstrækning, de bliver anvendt i vort liv.

I dette budskab fra Lære og Pagter sagde Herren, at

Personlige nyheder

FØDELSSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Helsingør:

Svend Børgesen, 65 år den 1. april.

Nykøbing F.:

Axel Kähler Larsen, 65 år den 7. april.

Aalborg:

Mary Sørensen, 75 år den 7. april.

København Nordre Gren:

Carl Ludvig Harald Landsvig, Tagensvej 257, 65 år den 8. april.

Astri Antonsen, Emil Pipersvej 25, 60 år den 20. april.

København Centrum Gren:

Ingeborg Marie Banke, Solvgade 86, 70 år den 10. april.

København Sønder Gren:

Kamille Madsen, Skellet 26, 65 år den 10. april.

BRYLLUPPER:

Odense:

Den 26. februar viedes i Odense broder Hans Klokker Hansen til Kirsten Hansen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Esbjerg:

Den 15. januar viedes i Esbjerg søster Marianne Pedersen til Per Lemmiche. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Ordinationer:

Aalborg:

28. februar:
Steffen Bjørn Lantau Jensen
Kjeld Poulsen

København Nordre Gren:

16. januar:
Erling Lasse Roesen

København Centrum Gren:

19. dec.:

Ole Hansen

2. januar:

Svend-Erik Thomsen

16. februar:

Bent Raymond Jørgensen

Skive: 6. februar:

Kai Nørager Lauritsen

Fredericia: 12. februar:

Søren Hastrup Nielsen

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, tidligere missionspræsident Junius M. Sørensen og hustru sin, David Sørensen og hustru har fået en søn, som har fået navnet David Bradley Sørensen. Hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

Aarhus: 12. september 1965:

Poul Sørensen og Ruth Sørensens søn, Henrik Sørensen, velsignet af sin oldefar, broder Laurits Christiansen.

København Centrum Gren: 2. januar:

Svend Erik Thomsens og Gerd Barkow Thomsens to børn, Henrik Barkow Thomsen og Solvejg Barkow Thomsen, begge velsignet af ældste Ralph B. Olson.

Skive: 6. februar:

Kai Nørager Lauritsens og Sonja Amalie Bach Lauritsens to døtre, Lene Lauritsen og Anne Grethe Lauritsen, begge velsignet af ældste Greg L. Collinwood.

Slagelse: 6. februar:

Arnt Kasper Valgrens og Ellen Elisabeth Pedersen Valgrens søn, Torben Arnt Valgren, velsignet af ældste Jens B. Madsen.

Fredericia: 13. februar:

Søren Hastrup Nielsens og Jytte Kainsbak Jensen Nielsens datter, Annette Kainsbak Nielsen, velsignet af sin fader.

Til:

Diakon

Diakon

Lærer

Præst

Diakon

Lærer

Diakon

Ældste

»enhver skal få efter sine gerninger«. Det betyder, at vi ikke kan forvente at kunne støtte os til andres evner eller andres vidnesbyrd. Vi må arbejde flittigt på at udvikle vort eget. Vi må have mod og visdom til at være os selv og stole på os selv. I den sidste analyse er dette det eneste grundlag, vi vil blive dømt på.

En eller anden har meget rammende sagt, at ingen kan udvikle sine muskler ved at sende sin tjener til gymnastik. På samme måde vil vor himmelske Fader ikke anerkende en »stedfortrædelsesberetning«, når vi fremstiller os for Ham. Kun, hvis vore egne gerninger retfærdiggør os dertil, vil vi høre den velsignede velkomst: »Vel gjort, du gode og tro tjener ... gå ind til din Herres glæde« (Matt. 25:21).

DØDSFALD:

Odense:

Den 7. februar døde broder Christian Rudolf Stanley Nielsen, 62 år gammel. Æret være broder Nielsens minde!

Den 23. februar døde søster Erna Margrethe Jørgensen, 47 år gammel. Æret være søster Jørgensens minde!

Aalborg:

Den 5. februar døde søster Karen Ane Marie Sørensen Andersen, 61 år gammel. Æret være søster Andersens minde!

Esbjerg:

Den 27. februar døde broder Niels Martinus Christiansen, knap 62 år gammel. Æret være broder Christiansens minde!

København Centrum Gren:

Den 3. marts døde søster Laura Petrine Andersens, 79 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej, den 7. marts. Æret være søster Andersens minde!

Tak!

Vor inderligste tak for kærlig deltagelse ved vor kære moder, Laura Petrine Andersens død og begravelse. Også tak for besøg til moder på plejehjemmet.
Bornene.

Rettelser:

Silkeborg: 19. december:

Broder Dieter Rudolf August Hansen blev ordineret til diakon, ikke til præst som anført i februar nummeret, side 47. Undskyld fejltagelsen!

Ordineret af:

Ældste Stephen Poulsen

Broder Anton Falden

Broder Gert Oliver Torp Roesen

Broder Knud Hentzen

Broder Bent Lindhardt

Broder Bent Lindhardt

Ældste Greg L. Collinwood

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Dåb:

Silkeborg: 12. februar:
Henrik Darre

Horsens: 12. februar:
Kenn Søndergaard Madsen
Line Søndergaard Madsen

Frederikshavn: 14. februar:
Grethe Boye Larsen

København Søndre Gren: 5. februar:
Klara Oline Kirstine Marie Daner

17. februar:
Bente Hansen
Povl Reiner Hansen

12. februar:
Karen Mortensen

Odense: 12. februar:
Helga Madsen

Aalborg: 19. februar:
Beiret Anna Dal Petersen
Betty Lausten

Aarhus: 19. februar:
Rose-Mari Skanney Christensen

26. februar:
Inger Brandt Jacobsen Fugl
Jan Brandt Nyland Fugl
Leo Brandt Nyland Fugl

Esbjerg: 6. februar:
Lars Valdemar Hansen

København Centrum Gren: 5. februar:
Emmy Edith Jønsson

12. februar:
Else Alice Harboe

Kolding: 6. februar:
Annette Marie Jørgensen

Døbt af:

Broder Vagn Ole Darre

Broder Bent Søndergaard Madsen
Broder Bent Søndergaard Madsen

Broder Johannes Klausen

Ældste Terry Williams

Ældste Paul Madsen
Ældste Gert Sommer Jensen

Ældste Lee Noorda

Ældste Don Baxter

Broder Villy Petersen
Ældste Brent Nay

Ældste Lee Noorda

Ældste Don A. Hansen
Ældste Stewart L. Jacobsen
Ældste Randall O. Christensen

Broder Aage Therkild Hansen

Ældste Gayle Jensen

Ældste Woodrow Rasmussen

Broder Hans Henrik Jørgensen

Håndspåleggelse ved:

Broder Vagn Ole Darre

Broder Bent Søndergaard Madsen
Broder Bent Søndergaard Madsen

Broder Johannes Klausen

Ældste Terry Booras

Ældste Gert Sommer Jensen
Ældste Paul Madsen

Broder Dallas Anderson

Ældste Russell Mouritsen

Broder Hans Jørgen Schmidt
Ældste Leonard Rustad

Ældste Paul Madsen

Ældste Randall O. Christensen
Ældste Don A. Hansen
Ældste Stewart L. Jacobsen

Broder Aage Therkild Hansen

Ældste Gayle Jensen

Ældste Woodrow Rasmussen

Broder John Leach Jørgensen

Missionærforflytninger:

12. februar:

Randy Knudsen

Craig Petersen

Lynn Carlquist

Lynn Jensen

18. februar:

Rex Pitcher

Terry Booras

Lynn Jensen

Steven Harris

Rodney Huntsman

Blaine Larson

Marshall Poulsen

Arne Skollingsberg

Ronald Harper

Earl Ohlson

Paul Madsen

4. marts:

Harold Shaw

Robert Weierman

Lewis Sorensen

Richard Bruce Nielsen

Paul A. Thuesen

Fra:

Viborg

København

Randers

Viborg

Missionskont.

Aarhus

Brønshøj

Østerbro

Odense

Brønshøj

Redovre

Esbjerg

Odense

Hjørring

Esbjerg

Hellerup

Aalborg

Skive

Aarhus

Ballerup

København

København

Esbjerg

Birkerød

Til:

Missionskont.

Randers

Viborg

Østerbro

Hellerup

Søborg

Vanløse

Brønshøj

Redovre

Esbjerg

Odense

Odense

Aalborg

Skive

Aarhus

Amager

Sundbyvester

Bornholm

København

København

København

Harold J. Johansen

Paul Smith

Paul Paystrup

Gert Sommer Jensen

Wayne Magleby

Dan Jensen

Michael Victor

Michael Andersen

Quinton Mattson

Floyd Garrison

Mark Wendelboe

Herbert Abeggen

Chesley Blackham

Kent Sorenson

Finn Christensen

Steven Middlemas

Bryant Larsen

Svend-Erik Irvold

Timothy Dye

Frank Hersom

Earl Erskine

Ladd M. Jones

Henri S. Jensen

Missionskont.

Holbæk

Valby

Redovre

Roskilde

Odense

Amager

Herning

Bagsværd

Aarhus

Hørsholm

Frederikshavn

Herlev

Aalborg

Bornholm

Valby

Horsens

Esbjerg

Sønderborg

Aarhus

Hvidovre

Aalborg

Haderslev

Østerbro

Ballerup

Missionskont.

Glostrup

Redovre

Hørsholm

Holte

Roskilde

Roskilde

Slagelse

Næstved

Hvidovre

Holbæk

Esbjerg

Haderslev

Kolding

Odense

Nørresundby

Aalborg

Aarhus

Aarhus

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

15. februar:

Dale Clarence Hansen fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Richard Smith Beal fra College Park, Maryland, beskikket til at arbejde i Gentofte.

Michael Doren Sorensen fra Fallon, Nevada, beskikket til at arbejde i Hjørring.

1. marts:

Norman Charles Seibold fra Rupert, Idaho, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Jim LeRoy Telford fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde i Birkerød.

Curtis Duncan fra Centerville, Utah, beskikket til at arbejde i Herlev.

John Wills Love fra Tucson, Arizona, beskikket til at arbejde i Bagsværd.

Joseph Cabin Freeman fra Fresno, California, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Steven Carl Fales fra Powell, Wyoming, beskikket til at arbejde i Frederikshavn.

Brian Ellis Clark fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens.

Bill LeRoy Stinger fra Pocatello, Idaho, beskikket til at arbejde i Sønderborg.

★ ★

★

Dale C. Hansen

Richard S. Beal

Michael D. Sorensen

Jim L. Telford

Curtis Duncan

John W. Love

J. Cabain Freeman

Steven C. Fales

Brian E. Clark

Bill L. Stinger

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

4. marts:

Brent H. Nay fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

David Racker fra Roy, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Don A. Hansen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Gayle C. Jensen fra Taber, Alberta, Canada, efter sidst at have arbejdet på Østerbro.

Dennis Stowell fra Elko, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

David B. Hermansen fra Ephraim, Utah, efter sidst at have arbejdet i Slagelse.

Stewart L. Jacobsen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

David Flinders fra Roy, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kolding.

Chester L. Allen fra Cucamonga, California, efter sidst at have arbejdet i Holte.

18. marts:

F. Don Baxter fra Union, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Odense.

D. Howard Lively fra Tempe, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Helsingør.

Glen R. Hilton fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

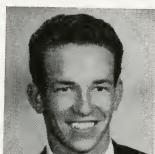
David W. Freeman fra Fresno, California, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Michael E. Andersen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

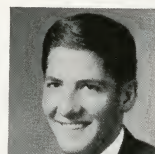
Don J. Christensen fra Porterville, California, efter sidst at have arbejdet i Svendborg.

Brent H. Nay

David Racker

Don A. Hansen

Dennis Stowell

David B. Hermansen

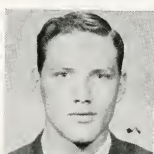
Stewart L. Jacobsen

David Flinders

Gayle C. Jensen

Chester L. Allen

F. Don Baxter

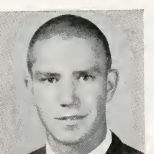
D. Howard Lively

Glen R. Hilton

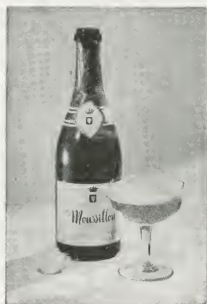
David W. Freeman

Michael E. Andersen

Don J. Christensen

Druesaft - en kilde til livsglæde . . .

Til fordel for vores Sveriges-fond er det lykkedes os at skaffe et parti af den bedste schweiziske druesaft til en meget lav pris, således at vi er i stand til at sælge den billigere end andre steder.

REN DRUESAFT — ingen kemikalier.

MERLINO rød og hvid kr. 5,50

MOUSSILLON Proppen springer med et knald — perlende som champagne, men uden de ubehagelige bivirkninger

kr. 9,50

Endvidere har vi også

CASSINETTE, en meget fin sølbæddrik kr. 6,50

CENTRUM G.U.F.

Priorvej 12, København F.

NB. Forsendelse kun i kasser à 12 stk.

Ung pige til Schweiz

Fra ca. 1. maj til ca. 1. oktober søges ung pige til Schweiz til pasning af barn og lettere husgerning. God løn, rejse betalt, plus eventuelt aftenskolet. Henvendelse Tom Asmussen, Kretavej 39, Kbh. S. Telf. (01) 55 05 07.

Corona TAPET

10% rabat på alle lædervarer til kirkens medlemmer

Kufferter - visit- og rejsetasker - punge - tegnebøger
skolemapper - dokumentmapper m. m.

LÆDERVAREFORRETNINGEN LE SAC
v. Ruth Hansen
Gl. Kongevej 163 — VE. 6397

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotelreservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

Kronet med Herlighed

er desværre nu fuldstændig udsolgt.

Nyt oplag vil blive sat i arbejde og vil være færdigt i løbet af et par måneder. Nærmere meddelelse herom vil fremkomme i DEN DANSKE STJERNE.